

سچسّر

(ناويلا)

ياسمين ثنا



بلوچي اڪيڊمي
عدالت روڊ، ڪوئٽه

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدۂ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ کت نہ کنت۔

سيمسر

(ناویلا)

ياسمين ثناء

2026

ISBN # 978-969-680-219-8

نہاد: =/150 کلد ار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرننگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کتگ۔

نامدات

پہ منی پیرک (واجہ محمد حیات حیاتان)، منی مکھیں مات ۽ قبلہیں پت ۽

نخچين

منت واری ---- 5
پرولاگ - --- 6
اولی بهر - --- 9
دیوالانی بُلتید --- 9
دومی بهر - --- 16
دیوالانی ساہگ --- 16
سیمی بهر - --- 29
دیوالانی چست بوہگ --- 29
چارمی بهر - --- 47
دیوالانی ناپیدی --- 47
پمچمی بهر - --- 89
دیوالانی سرء سیمسر --- 89
ششمی بهر - --- 103
سیمسر - --- 103

منت واری

چوناہا ہر کس کہ جاگے ۽ سر بیت، گوشتک بیت کہ آمردم ۽ ہما جاگہ ۽ سر گنگ
 ۽ دگہ بازیں مردے، طاقتے ہوار آنت۔ منی سفر ۽ ہم من ۽ تاں اے جاگہ ۽
 سر گنگ ۽ لہنتیں مردم ہوار آنت کہ من آہانی منت ۽ گراں۔ دُرستاں چہ پیش
 من منت واراں وتی پس ۽ کہ آئی ۽ من ۽ اے نہ گوشت کہ وتی پڑ ۽ اے
 واستہ مہ چار ۽ گچین مہ کن کہ آپڑ ترا مال ۽ زردات بہ کنت، بلکیں وتی پڑ ۽ وتی
 ایمنی ۽ دلجمی ۽ بہ چار ۽ گچین بہ کن۔ من وتی مہیں ماس ۽ منت واراں کہ زندہ
 ہرچ سختی، جنجال ۽ شگاناں گوں من ہم کوپک بُو تگ ۽ من ۽ دلہڈی ۽ دا تگ۔
 من خاص منت ۽ گراں آزماکی پتر (وٹس آپی گروپ) ۽ کہ پہ من ۽ لبزانک
 وانگ، زانگ ۽ گیش پٹ ۽ پول ۽ راہ ۽ پیچ گرت آنت ۽ من ۽ منی راہ ۽ گچین
 گنگ ۽ کمک ۽ گرت۔ من ڈاکٹر ناگمان ۽ ہم منت واراں کہ آئی ۽ ہما وہد ۽
 دست گپت ۽ من ۽ سر ۽ سوچ گرت کہ آوہد ۽ من چہ بلوچی لبزانک ۽ اینکس
 آشنا نہ ات اوں۔ من ڈاکٹر علی دوست، قدیر لقمان، اصغر زہیر، پروفیسر
 عبدالصبور بلوچ، شہزاد اوہید، ایف۔ جے فیضی، مہلب نصیر ۽ ڈاکٹر حنیف
 شریف ۽ منت واراں کہ آیاں منی ناویلا (گدارک) ونت، ایڈٹ ۽ ہورت
 چاری گرت ۽ من ۽ سر ۽ سوچ گرت۔ من وتی کتہے کارستانی ہم منت ۽ گراں
 کہ آیاں کتہہ سرجم گنگ ۽ من ۽ کمک گرت۔

پرو لاگ

آئی ۽ نه کُشتِگ آت بے دُرستاں گوشت که هائی ۽ کُشتِگ!
 اولی رند ۽ که آئی ۽ دست ۽ پادِ پُئی گنگ بُوت آنت، آئی ۽ پُچ نه
 گوشت۔ دومی بر ۽ هم خاموش آت۔ بلکیں هر وهد ۽ که پُئی بُوت، آئی ۽
 چماں چه آرس رتک بے آخاموش بُوت۔ آوتی ماس ۽ پُس ۽ کسترین جنک
 آت بے دُرستاں انچو گوشت که حانی وتی بُود ۽ سنچ ۽ چه دُرستین بڑاس،
 گوهاراں مَسترِ انت۔ گس ۽ کاراں به گر داں وانگ ۽ زانگ ۽، آهرچ
 کار ۽ گون آت۔ وتی اسکول ۽ 'ٹاپر'، کالج ۽ آرٹ 'ایگزیشاناں'، اول نمبر
 آهگ، پدا اسکالرشپے سرا یونیورسٹی ۽ داخله رسگ؛ دُرست حانی ۽ سنچ ۽
 بُود ۽ بروردات آنت۔ وتی ڈیپارٹمنٹ ۽ شَرتریں نودربر هم بُوتگ۔
 وانگ، زانگ، نبشہکاری، قوم ۽ راجدوستی، مراکش، ادب، لبزانک کجام
 پڑ بُوتگ که آگون نه بُوتگ۔ نودربرے که بڑگ بُوتگ، وتی فیس ۽
 دات نه گرتگ آنت، حانی دیم ۽ بُوتگ۔ هما جنیکانی توار بُوتگ که آبه
 توار بُوتگ آنت۔ هاسٹل ۽ هرچونیں جیڑهے بُوتگ، حانی گون وارڈن ۽ سر
 ماں سر بُوتگ۔ وتی وانگ ۽ سنچ ۽ سبب ۽ آکیمسٹری ڈیپارٹمنٹ ۽ گولڈ
 میڈلسٹ آت ۽ چه یونیورسٹی ۽ نیمگ ۽ آشرترین نودربر ۽ داد ۽ هم ناینگ
 بُوتگ آت۔ ایشی ابید آئی ۽ اے آفر (Offer) هم رسینگ آت که تو
 ماسٹر لیول ۽ نودربراں به وانین۔ آئی ۽ گون کتاب، وانگ زانگ ۽ دگ

حبّ ۽ است آت۔ وٽي دڙگوٺا راني گروپ ۽ ڪامريڊ ۽ نام ۽ مشهور آت۔
آئي ۽ اگاڻا ديست ڪه جڻڪ ۽ گون ظلم، زورا ڪي ۽ بونگ ۽ انت، يا آئي ۽
حق جنگ بونگ ۽ انت، آئي ۽ وٽي گروپ ۽ دڙستين باسڪ ڪجها ڪرت انت ۽
په هما جنگ ۽ توار ۽ چست گرت۔ ماسٽر ز ۽ پڊ آئي ۽ ايم فل ۽ اراده هم
است آت ڪه ڪانو ڪيشن ۽ پڊ دوبر داخله زوريت ۽ وٽي وانگ ۽ برجاه ڪنت۔
آئي ۽ هر وهڊ ۽ وٽي هم ڪلاسان ۽ گوشت ڪه به وان ات، بل ۽ آئي ۽ هم
ڪلاساں هم پڙسو دانگ آت ڪه ”ماچ ڪناں وانگ ۽، مڻ ۽ سرو هر وڙ ۽ چل
۽ ڪپيت“۔ بل ۽ آئي ۽ هر وهڊ ۽ آهان ۽ جبر گرت۔

حاني سبزيں جڻڪ آت، بل ۽ آئي ۽ ڏلگيں چم، دڙاجيں مود، پڊ آئي
(۽) بودش ۽ زانت ۽ سبب ۽ دڙست په آئي (۽) گنوڪ ات انت۔ نودين
هم په آئي انجو گنوڪ ات۔ وهڊ ۽ اولي رند ۽ آئي ۽ وٽي دل ۽ گپ گون حاني
۽ گوشتگ ات انت۔ حاني ۽ پڙسو نه دات بل ۽ نودين هم ضد ۽ سر داشتگ
ات۔ مدام گون آئي ۽ دوچار ڪپگ ۽ نيون ۽ شوهاز گرت۔ بر ۽
لابريري ۽ ڪتاب وانگ ۽ نيون، بر ۽ نوٽس زورگ ۽ نيون، بل ۽ حاني ۽
هچ گون آئي دگه گپ نه گرت۔ بس هم گپ ۽ گرت ڪه من وٽي ماس ۽
پس ۽ بھيسه ۽ نه پڙوشاں۔ آئي ۽ اے هم گوشت ڪه من په گواجار ۽
ماس ۽ ديم دياں بل ۽ حاني ۽ مڪن گرت ڪه من وٽي خاندان ۽ اولي جنگاں ڪه
په وانگ ۽ ديم ۽ اتلگ آں ۽ من نه لوٽاں ڪه من آهاني ديم ۽ چوشين مٽال ۽

اير به كناں كه حانى شال ء په وانگ ء نه شنگ بلكيس په سنگتي ء دوستي ء
 شنگ - نودين (ء) باز جهد گرت بله حانى ء هر وهد ء هم په سودات -
 يك روچه نودين ء په حانى هاتر ء گوں دگه بچكه ء جنگ هم گرت
 كه آئى ء هم گوشنگ ات كه اگاں حانى منى نه بوت كسى نه بيت، بله
 حانى ء هم دزبندي گرت كه منى راه ء كس مئيت - آ'يوني ء دز گواهارانى
 ديوانانى براه ات - برے برے شپاں اسپيكراى آواز ء انچو مزى كرت
 كه دُزست همائى (ء) كوئى ء اتك انت ء شپانى سے سے نج ته دوچاپى ء
 پارٹى بونگ، بله حانى ء چه بوت كه چوش به توار بوت، كس (ء) نه
 زانت بس هم تپ ات انت كه آئى ء كسه ء گوشنگ ء ات انت -

اولی بہر

دیوالانی بنپد

ماسٹرز ۽ پد حانی وتی ملک ۽ شُت ۽ لہتیں روج ۽ پد آئی ۽ موبائل ۽
نوکیں بے نایں نمبرے اُتک۔ آئی ۽ نمبر ہلاک گرت بلے اے نمبر ۽
ہلاک گنگ ۽ پد دگہ بازیں نوکیں نمبراں آئی ۽ را کال کنان گرت۔ آئی ۽
دُست ہلاک گرت اُنت۔ یک روچے پد انوکیں نمبرے ۽ سر ۽ آئی ۽ را
کلو ہے رَس اِت۔ ”تو من ۽ بے حال گرتک بلے تو انگت من ۽ یات ۽۔
چو زوت من ترا یل نہ دیاں۔ بس ہے گوشتاں، ہر چینکس نمبر ہلاک کن
۽ بہ کن، من ترا وتی کنناں۔“

حانی ہبکہ بوت ۽ وتی کوٹی ۽ کُرش ۽ سرا نشت ۽ جیرگ ۽ لگت اِت
کہ من نودین ۽ اینکس سرپد گرتک اِت بلے آہچ سرپد نہ بُوت۔ آئی ۽ پدا
اے نمبر ہم ہلاک گرت ۽ گوں وتی کاراں دگوش بُوت۔ اناگت ۽ آئی
(۽) وتی پس ۽ گوہار دیست ۽ حیران بوت کہ اے چیا مئے گس ۽ اُتگ۔
ہے گپ ۽ زانگ ۽ آوتی ماس ۽ کُرا شُت، بلے آئی ۽ ماس ۽ پس گوں تُو
۽ نشنگ ۽ گپ ۽ اِت اُنت۔ آپدا وتی کوٹی ۽ شُت ۽ کتابے زُرت ۽
وانگ ۽ لگت اِت تہ کسانیں ساعے ۽ پد آئی ۽ چہ وتی گوہار ۽ کوٹی ۽ گپ ۽
توار اِش گرت۔

”شما حانی ءِ جُست گُرت؟“

”تو منی سرء چیا زارءِ حورین؟ بروتی پس ءِ گوں گپ کن۔“

”شما آئی ءِ دل ءِ تھاں پر چا زور ات۔ آوانگ لوٹیت، بل ات ءِ

کہ وتی وانگ ءِ سرجم کنت۔“

”وانیت چے کنت؟ ہما نام ءِ آئی ءِ سُر گنگی انت۔ او مر شرس

بچکے، مئے دیم ءِ رُستگ، مازانان ءِ، آچون انت زانا کہ شاپوزار ءِ ات؟“

”اوماگپ چونی ءِ نہ انت، گپ حانی ءِ رضائیگ انت۔ شما آئی ءِ

سانگ ٹہینینگ ءِ آئی ءِ جُست ہم نہ گرتگ۔“

”بلے تو منی سرء پر چا کُو کار کن ءِ۔ آتئی پس انت، بروت

گپ کن۔ من وَ نہ گوشتگ کہ ادا سانگ بہ بیت۔ تئی پس ءِ رضا انت۔“

آئی ءِ دست بکل ءِ نیمگ ءِ ٹال گرت ءِ گوشت۔

”تو آبا ءِ توار کن من وت گپ کنناں۔“

”من پر چا توار ءِ کنناں۔ تراگپ گنگی انت تو بروگپ کن۔“

نان ءِ وُرگ ءِ وِہد بُوت۔ دُرستاں نان وارت ءِ شُت انت بلے

حورین نشت۔

”آبا مروچی تڑو حیری آتگ؟“

”ہو من بے حال آں، شمارا مراد بات۔ باند حانی ءِ سانگ انت۔“

”باند؟؟؟؟ آ حیران بوت ءِ جُست ءِ گرت۔ آبا، من

گوشتاں، یک برے حانی ءِ جُست مہ کنناں؟“

”اِتا، آئی ۽ چیا جُست کن ۽۔ وانگ ۽ ھلاس انت۔ دگہ چے
 کنت؟ آئی ۽ گوشت من واناں، نوں ونت ۽ ھلاس ۽ گرت۔“
 ”بلے آبا! آ دیم ۽ وانگ لوٹیت۔“
 ”ہو گڑا بہ وانیت۔ او مر آئی ۽ انکار ونہ کنت۔ سور ۽ پد بہ وانیت۔“
 ”باند ا حانی ۽ سانگ انت، شمارا مراد بات۔ آئی ۽ گوں گس ۽
 پترگ ۽ گوشت۔“
 ”باند ا؟ آئی ۽ دومی گوہار ۽ جُست گرت۔“
 ”ہاں باند ا۔۔۔ حانی کج انت؟“
 ”وتی کوٹی ۽ بیت۔“
 ”حانی؟؟؟ آئی ۽ حانی ۽ کوٹی ٹکینٹ ۽ آئی ۽ را توار ۽ گرت۔“
 ”جی باجی!“
 ”تو ھدے؟ آئی ۽ کوٹی ۽ سرکش ات ۽ جُست گرت۔“
 ”ہو بیا!“
 ”تو سہیسی مین انت کہ در نیمینگ ۽، حیر انت؟؟“
 ”ہو من اے گدار دست ۽ گرتگ ات (ماس گدار ۽ نیمگ ۽
 اشارہ ۽ گرت)، من گوشت ہمیش ۽ سرجم کناں۔ تو بہ گوش!“
 ”ہو شریں کارے، چینکس بچیتنگ؟“
 ”بس کم۔“
 ”شر انت۔“

”باجی تُو سہبی جیری اَتلگ اَت؟“
 ”ہو جیر انت بلے من ترا چہ جستے اَتلگاں۔“
 ”من زاناں چہ جستے۔“
 ”تو رازی ے؟ آئی اے حانی ہورت چار اَت اے جست گرت۔“
 ”اٹا اے اے فیصلہ گرتگ، من اے چہ اعتراض بیت باجی؟“
 ”پدا ہم، بُوت کنت ترا کسے دوست۔۔۔“
 ”نانا،،، باجی چوشیں گپ نیست۔“
 ”پکا؟“
 ”پکا، آئی اے بچکند اَت اے پسو دات۔“
 ”شریں گڑا ترا مراد بات۔ سہب اے تئی سانگ انت اے پدا دیم اے
 ماہ اے سور بیت۔“ آئی اے حانی اے بد ٹپ اَت اے گوشت۔
 ”چو جلدی؟؟؟“
 ”جلدی انت؟ آئی اے کند اَت اے جست گرت“
 ”اٹا، بلے من گوشتگ اَت ایم فل کناں پدا۔“
 ”من گپ جتگ گوں اٹا اے، آئی اے گوشتگ حانی سور اے پدا ہم
 ونت کنت۔“
 ”اسل اے؟“
 ”ہو۔“
 ”گڑا شر انت۔“

”ہاں، راستاں، ترا اگاں وتی دزگوہارے ۽ گلوہ دیگی انت توبہ
گوش اش گڑا۔“

”منی دزگوہار و ہر کس وتی ملک ۽ انت، بلے من گوشتان اش۔“
”آئی ۽ وتی موبائل زرت ۽ دُزستیں دزگوہارانی سرا کلوہے
روان دات۔“

سُہب بُوت ۽ ہر کس ۽ کارے دست ۽ گرت۔ کسے ۽ گس رُپت،
کسے رزانانی گنگ ۽ لگ ات، کسے ڈن ۽ کارپٹ تالان گنگ ۽ ات ۽ آئی
۽ کستریں بزاں گوں اسپیکراں سرمہ سر ات۔

”اینکس کار بچیتگ تو گوں اسپیکراں سرمہ سرے، شامیر؟“

”ہو گوہار ۽ سانگ انت، گانا و بہ بیت نا!“

”جلدی کن پدا برو بازار ۽ شربت بہ گر بیا کہ وھد کم انت، انوں
مہمان کاینٹ۔ حورین زوت زوت ۽ گوشت ۽ پدا چل ۽ شت۔“
ساعتے ۽ پدا اسپیکرانی توار ۽ جہان سرا زرت، دُزستاں وتی کاریل
دات انت ۽ دوچاپی اش ہند ات گرت۔

”حورین، او حورین۔۔۔“ حورین کہ چاپ جنگ ۽ ات گوں،
آئی ۽ ماس ۽ توار گرت۔

”چے آتا؟ آئی ۽ وتی گوش داشت انت ۽ وتی ماس ۽ جُست
گرت۔“

”بیا ادا، آئی ۽ ماس ۽ اشارہ ۽ سرا گوشت۔“

”چے آتا؟“
 ”تو گلیء حال دا تگ؟“
 ”اررے! آئی وتی زبان کش ات ء گوشت۔“
 ”جلدی کن، مستریں گوار انت ء بٹامی ء، آسرید نہ انت۔“
 ”ہلو، باجی۔۔۔ باجی توار پیداک انت؟“
 ”ہو، اے چونیں کوارے جن ء؟ حیر انت؟“
 ”ہو، باجی، مروچی حانی ء سانگ انت۔“
 ”اے چونیں سانگے کہ چو اچانک ء بونگ ء انت؟“
 ”بس چے کناں۔ تئی تروء آباء آرام بُرتگ، ہمیش انت زی
 گپ بُوت۔“
 ”شباباش انت شمار۔ گپ زی بُونگ ء شتا مروچی من ء حال
 دیگ ء ات۔“
 ”تو ہدا بیا حبرہ دے۔ اٹوں تیار بو، لالا پیداک انت تئی رندا۔“
 ”آئی ء فون ایر گرت ء حانی نیمگ ء شت۔“
 ”حانی۔۔ تو انگت نشنگ ء؟ ہنی والا جنک کد انت کہ اتلگ
 بختاور، آئی ء گوں گس ء پترگ ء حانی ء را جُست گرت۔“
 ”منی کرا کس نیستگ باجی۔“
 ”اُفو، صبر من توار اش کناں۔ وہد نیست، اٹوں چار بج بیت
 دُست کانت۔“

دُزست جھد گنگ ءِ اِات اَنت کہ کار زُوت بہ بنت ءِ پہ وهد تيار بہ
 باں۔ ہر کس ءِ کہ وتی کار گُرت اَنت، آ شُت تيار بُوت۔ آئی ءِ مستریں
 گوہار، گلی ءِ حانی ءِ سبزیں دوچی نیں سوٹ کش اِات ءِ حانی ءِ دات۔ حانی
 وت ءِ تيار گُرت ءِ آدینک ءِ دیم ءِ اوشتات ءِ وت ءِ چارگ ءِ اَات تہ
 دیست ءِ کہ آدینک کمو مُجاں گپتنگ۔ آئی ءِ گُشانے زُرت۔ آپ ءِ
 جت، ساپ ءِ گُرت ءِ پدا دیم ءِ ترینت کہ وت ءِ چاراں تہ آئی ءِ
 گوہار اَتک کہ بیا بہ نند کہ مردم پیداک اَنت۔

دومی بہر

دیوالانی ساہگ

”باجی، ایشاں چے گوشتنگ ماگدیں سورء جنّاں؟“ حانی ءوتی گوہار
 حورین کہ پیتاپ ءنشنگ ات جُست گُرت۔
 ”نہ زاناں حانی، دیم ءماہے گوشتنگ ات اش۔ بلے نوں اومر ء
 پس بیران بُوت، نوں چوں سور جنگ بیت۔“
 ”باجی شش ماہ گوشتنگ، ایم فل ءداخلہ ہم آتنگ انت۔ تو آباء بہ
 گوش کہ من رواں ہر چنکس تک وانگ بیت من واناں۔“
 ”اگاں داخلہ آتنگ انت وُبرو، بلے من گوں پس ءگپ کناں
 باریں۔ تو وت بُروگپ کن نا۔“
 ”اُنا باجی، تو گپ بہ کن باریں پس چے گوشتیت۔“
 ”حورین تئی آبا چاہ لوگ ء انت۔“
 ”کجائے؟“
 ”تو ار چہ بکل ء آتک۔“
 ”شُر انت من رواں جوڑ کناں۔“
 آئی ءچہ زانانی سرا چانک زُرت، شُشت ءآپ ءے مان گُرت ء
 گیس ءدیم ءنشت کہ آپ لہڑ بہ کناں۔ وہدے آپاں لہڑ گُرت آئی ءکمو
 شکر مان گُرت کہ آئی پس ءکم شکر والا چاہ وارت بلے چائی تاک ءے کمو

گیش مان گُرت کہ آئی ء تہلیس چاہ دوست بُوت۔ وہدے چاہ جوڑ بُوت،
آئی ء پیالہے زُرت، چاہ مان گُرت، سر بریں چائی تاک ءے پہ چمچک دُور
گُرت اُنت، پیالہ ء طشت ء گُرت ء زرت ءے شُت۔

”آبا! آئی ء پیالہ ء چاہ آئی دیم ء ایر گُرت ء گوشت۔“

”جی ماسو!“

”ایشان گوشتک ات ما، ماہے ء پد آروس جناں بلے نوں و او مرء
پس بیران بُوت۔ ایشاں پد اگپ نہ گرتک؟“

”اِتاں، گپ اش و نہ گرتک، بلے نوں لازم سالے کپے و ودار
گنگ لوٹیت۔“

”ہاں، ایم فل ء داخلہ ہم اُتک اُنت، حانی بلے کہ رُوت، تہ سُور
نہ بُوتک بلے وانگ ء دیم ء بارت۔“

”مارا و اعتراض نیست، بلے او مر باریں چے گوشتیت؟“

”آچے گوشتیت آبا۔ ہرچی تو فیصلہ کن ءے، ہماگپ بیت۔“

”بلے نوں آو امانت اُنت او مرء۔ من گوں او مرء بیگاہ ء گپ
کناں باریں۔“

آئی ء وتی چاہ وارت اُنت، پیالہ شُت چُل ء سر گُرت ء پدا دیم پہ
او مرء گس ء ملان بوت۔ آہانی گس ء دیم ء آئی ء وتی گوہار دیست۔ آئی ء
وش اُتک ءے گُرت ء پدا او مرء بابت ء جُست ءے گُرت۔

”او مر ہمار اُنت؟“

”هؤ کوٹی ۽ انت۔“ آئی ۽ گوهار ۽ پسو دات۔
”شتر انت۔“

”او مر؟“ آگس ۽ دپ ۽ اوشتات ۽ توار ۽ گرت۔
”جی! او مر پاد آتک ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ شت۔ آئی ۽ دستانی
گرگ ۽ پد گوشت ۽ کھ، ”تو من ۽ توار گرتیں من آتکاں آبا۔“
”اتا با پیری انت۔ من گوشت کمو گام جناں، وتی پاداں تچک
کناں۔“

”جی! زند آبا!“

”او مر۔۔۔“ آ کمو خاموش بوت ۽ پدا وتی گپ ۽ بندات
گرت انت۔

”تئی پس ۽ روگ ۽ مارا دُزستاں بژنگ گرتگ بلے وهد گوں
رپنگیں مردم ۽ نہ اوشتیت۔ زندگی دیم ۽ برگ لوٹیت۔“
”جی هؤ۔“ آئی ۽ سر جہل ات ۽ آئی ۽ پسو دات۔
”او مر۔۔ کمو خاموش بوت ۽ پدا گوشت ۽، ”من ادا گوں تو
گپے ۽ آتنگ آں۔“

”جی آبا؟ حیر انت۔“

”هؤ حیر انت۔ حانی لونگ ۽ انت کہ ایم فل ۽ داخلہ آتنگ انت ۽
آ وانگ ۽ دیم ۽ بہ بارت۔ من گوشت ترا جست کناں کہ تو باریں چے
گوش ۽۔“

”نا آبا، ہرچی تئی فیصلہ انت۔“
 ”ہو بے ترا ہم جُست گنگ المی انت، نوں ترا ہم حق است۔“
 ”جی، من ء اعتراض نیست۔ چونہا دو ماہ گوشتک پس ء بیرانی ء،
 اگاں آروگ لوٹیت، مشکل نہ انت۔“
 ”ہو، من ہم گوشاں کہ تہ سور نہ بُویتگ بے آوتی وانگ ء دیم ء
 بارت۔“

”جی، شر انت!“
 ”شر انت منی پچ، من رواں گڑا۔“ آئی ء اومر ء دست گپیت
 انت ء گوشت۔

”مند آبا چاہے ور۔“
 ”اٹا با، من انوں وارنگ ء اٹنگاں۔“
 ”شر انت۔“
 آچہ اومر ء گس ء دراتک ء دیم پہ وتی گس ء شت۔ چل ء کر
 ء سر بُوت توارے پر جت۔
 ”گلی ء ماس!“ آئی ء چہ ڈن ء توار دات۔
 وہدے آئی ء نہ اش کت، پدا توارے جت۔
 ”او گلی ء ماس!!“
 ”ہاں، من ادا چل ء آں۔“

”شترِ انت، دُرست ہمد اُنت۔ شترِ بوت اے حساب ء۔“ آئی
ءوتی دیم روژنا گرت ء گوشت۔

”حیر انت؟“

”ہو با حیر انت۔“

”حورین تو چاہے پر کن۔“

”توبہ کن گلی ء پس، تو اتوں چاہ وارت۔“

”چاہ ء ورگ ء ٹیمب کج انت۔ بس دل لوٹیت مردم وارت۔ پدا
من شوکیں گئے گوشتک ء آں گڑا و چاہ المی انت۔“
”چے گئے؟“

”باگپ ایش انت کہ، او مر رضا دا تگ کہ حانی بہ روت ایم فل
بہ کنت!“

”ماشاء اللہ۔“ آئی ء ماس ء دست بُرز ء گرت انت ء پہ گل
گوشت۔

”ہو۔ نوں منی چاہ ء جوڑ کن ات جلدی۔“

”حورین حانی ء امباز گرت ء گوشت ءے،“ مراد بات حانو، تو
سٹ ءے ہی۔“

”آئی ء سر جہل گرت ء بچکندے جت۔“

”حورین تو بیا چاہ ء بر کن، پدا تئی پس کو کار کنت کہ چاہ جوڑ نہ
بو تگ۔“ آئی ء ماس کہ نان پچک ء ات حورین ء راتوارے جت۔

”ہو، آتا اٹوں کایاں شوکیں چاہے جوڑ کناں۔“

آئی ۽ پدا چائی تاک ۽ شکر زرت آنت، آپ پر گرت آنت ۽ چاہ
 ۽ جوڑ گرت، پیالہ ۽ گرت ۽ شت وتی پس ۽ دات ۽۔

”آباتی چاہ انت۔“

”ہو، بیارے با!“ آئی ۽ پس کہ چادرے وتی پادانی سر ۽ بستگ ات
 ۽ لتا منگیشکر ۽ سوت ۽ گوش دارگ ۽ ات گوشت ۽۔

”گڑا کدیں روت حانی؟“ آئی ۽ چاہ ایر گرت آنت ۽ کتو خاموشی
 ۽ پدا آئی ۽ پس ۽ حورین جست گرت۔

”زاناں آتا، گوشگ ۽ ات کہ لہتیں روچ ۽ پدا آخری تارنخ انت۔“

”ہو، گڑا آئی ۽ بہ گوش تیاری بہ کن، باند اٹکٹ ۽ کناں۔“

”آتا من گوشاں بلے ماس ہم روت گوں۔ گلی ہما نام ۽ ہمود
 انت، ماس ۽ ڈاکسرائی (ڈاکٹر) ۽ پیش داریت۔“

”ہو، اے شتریں گپے کہ تو جت، چوناہا ہر روچ نالیت کہ منی
 سزین، منی پاد۔“

”ہو۔“ آئی بچکند ات ۽ گوشت۔

”شتریں گڑا من سے ٹکٹ کناں۔“

”سے آتا؟“ آئی ۽ دیم کز منچک گرت ۽ جست گرت۔

”ہو، من وت ۽ پیش مہ داراں؟ تئی ماس جوان بہ بیت تہنا؟“

پس ء جنک ء کند ات ء پدا حورین حالی نیں پیالہ زُرت ء دیم پہ
چل ء شُت۔

”آما تو ہم وتی بُونڈاں بند، حانی باند ا روگ ء انت شال ء، آبا ء
گوشت کہ تو ہم روئے گوں۔“ آئی ء کند ات ء گوشت۔
”من زاناں تئی آبا ایتکس نہ زانت۔ من زاناں کہ اے تئی ہنر
انت، تو گوشتک۔“

”ہو گڑا آما شرّ انت، ہر روچ تئی ’بی پی‘ بُر زانت۔ شرّ انت
روئے وت ء پیش دارئے۔“ آئی ء دومی گوہار ء ڈرائینٹ۔
”شما دُزست منی سراپتک ات۔“ آئی ماس ء وتی دیم کمو تہار
گُرت ء گوشت۔

”مارا کئے بارت گڑا؟“

”آبا وت پیداک انت گوں۔“

”آ آپو چے لوٹیت؟“ آئی ء پدا دیم تہار گُرت ء گوشت۔
”چے زانا، گوشتیت ماس جوان بیت، من ہم وت ء جوان کناں۔“
آئی ء مسکرا گُرت ء گوشت۔

”شما شرّ نہ بہ ات۔“ آئی ء حورین ء را پچو کے دات ء گوشت۔
”حانی بُرو بڑگ وتی پُتینکاں نزّ آر، پدا باریں بجلی بیت کہ نہ
بیت۔ انوں کمو روژنا انت بے بجلی است، پدا مگرب ء باریں چوں کن

آنت۔ ”حانی کہ چُل ۽ نشتگ آت ۽ گوں وتی موبائل ۽ سر ۽ پُٹ آت، آئی ۽ گوشت ۽۔“

”ہو آتا!“ آئی ۽ وتی موبائل گپتان ۽ گرت ۽ پاد آتک۔

ساعتے ۽ پد دُڑست چہ چُل ۽ در آتک آنت ۽ وتی وتی کوٹیاں
شُت آنت۔ حانی ہم وتی کوٹی ۽ شُت ۽ وتی سوٹ کیس ۽ کش ات ۽ وتی
سامان ۽ ایر کنان کرت آنت۔ لہتیس جوڑا چُچ ۽ وتی ایدگہ سامان ۽
سوٹ کیس ۽ گرت آنت ۽ سوٹ کیس ۽ بند گرت۔

”آتا۔۔ آتا۔۔۔“ آ وتی کوٹی ۽ چہ در آتک ۽ ماس ۽ توار جنان ۽
شوہاز گنگ ۽ لگ ات۔

”ہاں بہ گوش۔“ آئی ۽ ماس کہ وتی پچاں سوٹ کیس ۽ گنگ ۽
ات پسو ۽ دات۔

”کاٹن نیست، من وتی کتاباں مان کنان؟“ آ دروازگ ۽ دپ ۽
اوشتا ۽ جُست ۽ گرت۔

”نزانان، چُل ۽ یکے ایر ات۔“ آئی ۽ چم نر گرت آنت ۽ پسو
۽ دات۔

آ چُل ۽ شُت، کاٹن شوہاز گرت زرت ۽ دیم پہ گس ۽ روگ ۽
لگ ات، تہ کسے ۽ پاد بزمش آئی ۽ گوشاں کپت آنت۔ آئی ۽ کاٹن ایر
گرت، چہ گپتان ۽ موبائل ۽ کش ات، لینٹ ۽ جت، اینگو آنکو چار
ات ۽ تہ کس نیست ات۔ آئی ۽ کاٹن چست گرت روگ ۽ لگ ات،

پدا چہ پُشت ۽ پاد بزمِ مشانی توار بُوت۔ آئی ۽ پدا زوت پُشت ۽ چک جَت
چارَت کس نیست اَت۔ آئی ۽ کاٹن چست کُرت ۽ میدان ۽ کُرت دیم
پہ گس ۽۔

”ہاں او حانی! چون انت ترا، تولا زگ ۽ ۽؟“ آئی ۽ گوہار کہ
نشنگ اَت توم ۽ پاٹو گنگ ۽ اَت، جُست ۽ کُرت۔
”ہہہہ۔۔۔ ہچ نا باجی۔“

”بلکیں جن ۽ تئی دومب ۽ کپت۔“ آئی ۽ مسکرا کُرت ۽ گوشت۔
”باریں۔۔۔ من کاٹن زُرت پیدا ک اِتاں، پاد بزمِ مشانی توار
بوت۔“ آئی ۽ دم بال آرت ۽ گوشت۔

”گڑا۔ اے ہمیش انت ماس ۽ سیاد بُوتگ کہ ترا گوشتگ ۽ ماس ۽
مہ برگوں۔“ آئی ۽ پدا مسکرا کُرت ۽ گوشت۔

”ایٹ ۽! بہ گوش توا نچو۔ تئی جند ۽ بارین گٹ ۽ گپت کہ نا۔“
حورین کہ نشنگ اَت گوں لیپ ٹاپ ۽ سر ۽ پٹ اَت، آئی ۽ وتی ایدگہ گوہار
۽ چانپے دات ۽ گوشت ۽۔

”من رواں وتی چیزاں مان کناں کاٹن ۽۔ حانی ۽ کاٹن زُرت ۽ وتی
کوٹی ۽ شُت۔ وتی چیزاں یک یک ۽ کاٹن ۽ مان کناں بُوت تہ آئی ۽ موبائل ۽
کلو ہے اَتک۔

”سفر وِش بات۔“

آئی ۽ نمبر چار ارات بلے نمبرے پچا نیا ورت۔ پدا چار ارات ۽ تہ
نمبر ۽ دیم ۽ تہنا ”ہ“ نبشتہ ات۔
”من چینکس رند ۽ ایشی ۽ سرپد گرت بلے اے سرپد نہ بوت۔
مردم کہ ڈھیٹ بیت ہے وڑ بیت۔ من شال ۽ سر بہ باں تئی سل ۽ جناں۔“
آئی ۽ گوں وت ۽ جبر گرت ۽ دل ۽ تہا گوشت۔
آئی ۽ وتی موبائل بند گرت ۽ ہما کوئی ۽ شت کہ دُرست نشنگ
ات انت۔

”حانی تئی بیگ ۽ جاگہ است شکو، تئی پس ۽ جوڑا ۽ پچاں، مان اش
کن۔ من و گوشتاں دومی سوٹ کیس ۽ زوراں بلے سرپد نہ بیت۔“
”ہو آتا جاگہ است۔ من نان وراں پدا مان اش کناں۔“
آئی ۽ نان وارت ۽ پدا وتی کوئی ۽ شت، چُچ ۽ مان گرت انت۔
وتی جاگہ ۽ تچک بوت۔ سچیں شپ آگاہ ات۔ اے نیمگ ۽ آنیمگ ۽ سر
۽ جت بلے واب ۽ نینک داں بانگواہ ۽ وہد بوت ۽ آپاد اتک، وت ۽ تیار
۽ گرت ۽ آئی ۽ بزات ۽ آہان ۽ ٹرانسپورٹ ۽ بُرت۔ وہدے آ شال ۽
سر بوت انت گڑا آئی ۽ گوہارز اتک آہانی دیم ۽ اتلگ ات۔ آئی ۽ آہان ۽
زرت ۽ دیم پہ گس ۽ رہادگ بوت۔
”بیا ات شمار احداوند بیاریت۔ شما چوں دیر گرتگ۔ گلی گوں آہانی
پُترگ ۽ شرط ۽ گوشت۔“

”هؤُ با بس بُونگ حراب، هميش انت ماپه ذيلي رستين۔“ آئي ۽ پس ۽ بيگ اير گرت ۽ گوشت۔

”هاں۔ من حيران بُونگاں که چو دير گرتگ۔“
 ”هؤُ با هميش انت بس حراب بُونگ۔“ آئي پس کوئي ۽ پُترت ۽ گوشت ۽۔

”بيا ات گس ۽۔“ گلي ۽ وتي ماس ۽ دست ۽ گيت ۽ آهاں گس ۽ آيگ ۽ گوشت ۽۔

گلي ۽ دُستان ۽ گس ۽ بُرت۔ نان ۽ کُش ات انت، نان ۽ پد چاه ۽ گرت ۽ پدا هر کس ۽ وتي وُرا آرام گرت ۽ حاني وتي گوهار زاتک، سَمَل ۽ کُراشت۔

”سَمَل، تو همد ۽؟“ آئي ۽ دروازگ مُکينت ۽ جست گرت۔
 ”هؤُ همد ا، بيا تها“۔ آئي ۽ وتي کتاب بند گرت ۽ گوشت۔
 ”هؤُ، چون ۽ تو باريں۔ چه بُونگ ۽ انت۔ حاني آئي ۽ کُراشت ۽ جست ۽ گرت۔

”هچّ نا، بس سيمسّر ۽ چکاس انت۔“ سَمَل ۽ وتي کتاب يک کُرا اير گرت انت ۽ پسو ۽ دات۔

”واه بئي، کجام سيمسّر انت؟“ حاني ۽ دلبُدي ديگ ۽ وُرا جست گرت۔

”دومي انت۔“ سَمَل دمه کُش ات ۽ گوشت۔

”تئی سبجکٹ لٹرچر انت نا؟“ آئی ء سمل ء کتابانی نیمگ ء اشارہ گرت ء جست گرت۔

”ہو۔ لٹرچر انت۔“ آئی ہم کتابانی نیمگ ء اشارہ گرت ء پسو دات۔

”شوگ انت۔“ آئی سمل ء توصیف گرت۔

”تو بالشت ء بزور تکہ بہ دے نا۔ اتو اتلگ ء دم بُرتگ۔“ سمل ء حانی ء را بالشتے دات۔

”اتا من دم نہ بُرتگ۔ من گوشت ترا جست کناں کہ باندہ اگاں تو گیگ ء گڑا یونی ء رواں منی کاگداں جمع کناں، بے تو گوشت ء کہ تئی چکاس انت۔“

”ہو گڑا چکاساں پد رواں۔“

”پونشی لاسٹ ڈیٹ انت منی جان۔“

”اڑے، گڑا نوں؟؟“ آئی ء گوں ہجکھی ء گوشت۔

”ناں مسئلہ نہ انت، من وت رواں۔“

”ہو راست انت تو پیسرا ہم شال ء بُتگ ء۔ تو وت ٹیٹ ء۔“ آئی ء بروانے بُرز گرت ء بچکند ات ء گوشت۔

”اتا ڈے، تو ٹینٹ ترے منی دل ء۔“ آئی سرسُرینت۔

”ترا چہ در بُرتگ۔“ آئی ء حانی ء نیمگ ء لٹک چست گرت۔

”ہو ہاں؟؟؟“

”ہو۔“ آئی ۽ کندرات۔

حانی ۽ وتی سر بالشت ۽ ایر گرت ۽ تچک بوت، بلے انگت بے
واب آت ۽ ہما نمبرانی بابت ۽ جیڑگ ۽ آت۔ باریں کجام وہد ۽ آئی ۽ چم بند
بوت آنت ۽ واب کپت۔ آئی ۽ وت نہ زانت بلے وہدے پاد آتک تہ
مغرب آت۔ آپاد آتک وتی نیچے ۽ چہ بیگ ۽ کش ات آنت ۽ استری ۽ لگ
ات۔

”حانی باندہ تو یونی ۽ روئے؟ آئی ۽ مستریں گوہار گلی ۽ جست
گرت۔“

”ہو باجی، باندہ رواں کہ پونشی لاسٹ ڈیٹ انت۔“ آئی ۽
استری ۽ تار پلگ ۽ مان کنان ۽ گوشت۔

”ہو شر کن ۽۔ سمل ۽ وچکاس انت کہ بیاتکیں گوں۔“

”ہو آئی ۽ چکاس انت، بلے من وت رواں، ہیچ مشکل نہ انت۔“
آئی ۽ وتی پشک استری کنان گرت ۽ گوشت۔

”ہو، تو گڑا استری کن، وتی تیاری ۽ بہ کن۔“ گلی بچکندرات۔

سیمی بہر

دیوالانی چست بونگ

آئی ءِ وتی کاگد جمع گرت آنت ءِ ہمودا بیچ ءِ سرا نشت، وتی کاگد
 ءِ فائل ءِ مان گرت آنت ءِ پاد آگ ءِ ات تہ آئی ءِ چم گوں نودین ءِ کپت
 آنت۔ آڑوت زوت ءِ نودین ءِ کڑا شت ءِ آئی ءِ نام ءِ توار گرت۔
 ”حانی؟؟؟ تو۔۔۔۔“ آئی ءِ گوں، بھکی ءِ جُست گرت۔

”ہاں من!“

”چون ءِ تو؟ کدی آتگ ءِ؟ من زانگ ات تو الم ایم فل
 کن ءِ۔ من ہم پہ داخلہ ءِ آتگ آں۔“ آئی گوں گل دُستیں گپ
 گوشت آنت۔

”بس کن، ڈرامہ مہ کن۔ من چینکس رند ءِ ترا گوشتگ ات کہ
 من ءِ حال احوال مہ کن، بلے تو سرپد نہ بُوت ءِ۔ ہمیش انت تی مہر کہ
 من ءِ ٹارچر بہ کن، برے یک نمبرے ءِ سرا من ءِ کال ءِ میج بہ کن۔“
 آئی ءِ زہر ءِ زہر گوشت۔

”جے؟ کال ءِ میج؟؟؟ کیا گرتگ؟“ سہتکے خاموشی ءِ حانی
 چارگ ءِ پد آئی ءِ جُست گرت۔

”منی دیم ء اینکا ڈرامہ مہ کن۔ دگہ کئے بیت؟“ آئی ء پدا زہر ء زہر گوشت۔

”اگاں تو اے جیڑگ ء ءے کہ من آں گڑا تو ردے۔ من ء قسم انت کہ ہما روچ ء من تئی نمبر کور گرتگ ات۔ تو من ء انجیں مردے سر پد بہ ءے؟“ آئی ء گوں غم ناکیں دپ توار ء گوشت۔

”دڑوگ مہ بند نو دین! من شر زاناں تو ءے؟“ آئی ء پدا وتی توار ترند گرت ء گوشت۔

”قسم انت من نہاں۔ نمبر کج انت؟“ آئی ء حانی ء جُست گرت۔

”نمبر کیے زانا؟ شش نمبر انت۔“

”بلے کج انت؟“ آئی ء وتی لبز گیشینت انت ء گوشت۔

حانی ء وتی موبائل چہ پرس ء کش ات ء نمبر ءے پیش داشت انت۔

”اے قسم انت منی نمبر نہاں۔“ آئی نمبر چاران گرت انت ء گوشت۔

”اگاں تئی نہ انت گڑا کئی انت؟“ آ دل گزان بوت ء جُست ءے گرت۔

”من چے زاناں، تو بزاں۔“ آئی دست سُرینت انت ء گوشت۔

”منی نمبر وکسی کڑا نیست انت۔“ آچھرتے ء کپت ء گوشت ءے۔

”باریں من ء دے نمبراں۔“

نودین ء وئی موبائل زُرت ء ہے نمبراں چہ یک نمبرے جت بلے
بندآت۔ آئی ء دگہ دو نمبر جت تا آ ہم بندآت آنت، گڑا آئی ء دگہ نمبر
ئے جت، رنگ شُت ء کسے ء چست گُرت۔

”ہیلو!“ آئی ء گوش داشت ء پسو ء ودار ء گُرت۔
”جی تو کئے؟“ نودین گوں نرمیں توار ء جُست گُرت۔
”تو کئے؟“ آئی ء توار ترزند گُرت ء جُست گُرت۔
”تو منی گُوہار میسج گُرتگ۔ تو بہ گوش کہ تو کئے؟“
”کجام گُوہار؟“ آزار (زہر) گپت ء جُست ء گُرت۔
”حانی۔“

”عجب اِنت۔ ایشی ء و فون بند گُرت۔“ نودین ء چہ گوش ء
موبائل دُور گُرت ء گوشت۔

”تو جُست گُرتیں کہ نام ءے کئے اِنت؟“
”آئی ء من ء وار دات کہ من جُست ءے بہ کناں؟ تنی دیم ء
من گپ گُرت۔ حیر تو پَریشان مہ بو، من ایشی ء وت چاراں ء ہاں! من
مسکرا گُرتگ، من ایم فِل ء واستہ نینتگ آں۔“
”شتر اِنت۔ من نوں رواں کہ دیر اِنت۔“ حانی ء وئی موبائل
بیگ ء گُرت ء گوشت۔

”سلامت بات ءے۔“ نودین ء حانی چارات ء گوشت۔

حانی ء بس گپت ء وتی گس ء شُت۔ گوں گس ء رسگ ء آئی ء
موبائل ء پدا دگہ نمبرے اتک۔ آکوئی ء شُت ء نمبرے چست گرت۔

”نا تو کئے؟ پرچہ سرپد نہ بئے؟“

”من او مر آں۔“ آئی ء سہائے بے تواری ء پد گوشت۔

”اسلام علیکم۔“

”وعلیکم السلام۔ چون ءے تو؟“ آئی ء حانی ء را جُست گرت۔

”من و شُاں تو چون ءے؟“ حانی ء گوں تسلا پسو دات۔

”من ہم و شُاں۔ تو بہ گوش، سر بُوت ءے کوئٹہ ء؟“

”جی ہو! زی سر بُوتاں۔“

”تو حیرانت چوزار ءات ءے؟ شُرانت منی جند نہ جت۔“ آئی

ء مسکرا گرت ء گوشت۔

”ہو چہ یونی ء پیدا ک اتاں۔ دم بُرتگ ات۔“ آئی ء دے کش

ات ء گوشت۔

”اچا!! آئی ء ہے لبز دزاج کش دات ء گوشت۔ یونی ء بُوتگ

ءے؟“ آئی ء انچو گوشت گوش ءے بے باور ات۔

”ہو، کاگدانی جمع گنگ ء شُاں۔“

”جمع بُوت انت گڑا؟“

”ہو۔“

”ایوک ء شُتگ ءے؟“

”ہو۔“

”شرِ انت گڑا تو آرام کن۔“

”شرِ انت۔“

حانی ءِ وتی سر بالشت ءِ ایر گرت ءِ وپت۔ ساعے ءِ پد کہ پاد آتک
آئی ءِ گؤہار آتک ءِ گوشت ءِ کہ، ”توتیار بُو، باریں بازار ءِ رواں کمو،
من ءِ لہنتیں سامان زورگی انت۔“

”ہو من چم شوداں گڑا رواں۔ سَمَل تو کائے گوں؟“ حانی ءِ
سمل ءِ را جُست گرت۔

”ہو کمو کایاں گوں۔“ آئی ءِ وتی کتاب ایر گرت انت ءِ گاس
ات ءِ۔

”شر۔ شتیار بے گڑا۔“ آئی ءِ گؤہار ءِ کوئی ءِ دروازگ بند گرت
ءِ شت۔

حانی، گلی ءِ سَمَل بازار ءِ پہ در کپت انت ءِ دُز ستیں ضرورت ءِ
سامان اش زُرت انت ءِ گس ءِ روگ ءِ ات انت تہ آئی ءِ موبائل ءِ رنگ
دات۔ آئی ءِ چار ات تہ او مر ءِ نمبر ات۔ آئی ءِ نمبر گرگ ءِ جُہد گرت
بلے ہر دودست ءِ گٹ ات انت، موبائل چست گنگ نہ بوت۔ وہدے
حانی چہ بازار ءِ چٹ ات، گس ءِ شت گڑا اولی کار کہ آئی ءِ گرت ہمیش
ات کہ چہ بیگ ءِ موبائل ءِ کش ات ءِ او مر ءِ نمبر ءِ جت۔ یک دو
رنگ شت، آئی ءِ موبائل گوش ءِ داشت بلے آئی ءِ موبائل چست نہ

گُرت۔ آسمَل ۽ کوٺي ۽ شُت ۽ نشت۔ پدا او مر ۽ نمبر ۽ جَت بلے آئی ۽
 بچ پسونہ دات۔ آئی ۽ وٹسپ چارات تہ آن لائن ات۔ آئی ۽ میسج گُرت،
 ”چون ۽؟“ دو سبزیں ٹک و دی بُوت۔ آئی ۽ چم روژنا بُوت انت بلے
 پدا آف لائن، بُوت۔ آئی ۽ دل ۽ لرزگے زُرت۔ تہ شپ ۽ ساعت دہ
 ۽ نہ حانی ۽ نان وارت ناں گوں کسے ۽ نشت دیوان ۽ گُرت، بس آئی ۽
 نمبر ۽ جنگ ۽ ات۔ شپ گوشت، سُهیب بُوت، بلے او مر ۽ رنگ نیاتک۔
 بیگاہ ۽ ساعت ۽ آئی ۽ وتی گوہار، گلی ۽ موبائل زُرت ۽ او مر رنگ گُرت۔
 ”ہیلو!“ حانی ۽ گوں نرمیں توارے ۽ گوشت۔

”ہاں، چُٹ ات ۽ تو؟“ او مر ۽ زار ۽ زار گوشت۔
 ”او مر! من گوں گلی بازار ۽ بُوتگاں۔“ آئی ۽ وتی گپ معنا گُرت
 ۽ گوشت۔

”ہو۔۔۔ انچو گٹ بُوتگ ۽ کہ منی رنگ تو چست گُرت نہ
 گُرت۔“

”ما بازار ۽ بُوتگاں۔ من ۽ سامان گوں بُوتگ، پمیشکہ موبائل
 زُرت نہ گُرت۔“

”دُروگ مہ بند گوں من۔ آروچ ۽ تو گوشت یونی ۽ شتگاں بلے
 من زانا نہ زاناں کہ تو گوں بچکے ۽ گوں بُوتگ ۽؟ شر بُو۔ مروچی ۽ پد
 تو کجارو ۽، کجا نہ رو ۽، دُستیں حال من ۽ سر بہ باں۔“ گوں ہے گپاں
 آئی ۽ فون بند گُرت۔ حانی ۽ فون ایر گُرت ۽ حشک ۽ حیران بُوت ۽ نشت۔

دیم ءے گرم گپتنگ ات۔ دست ءے ہیدرات انت۔ دل ءے لرزگ ء
 ات۔ شت پھیل ء، چم ءے ششت انت ء واپس اتک نشت۔ اناگت ء چہ
 چماں ارس ءے رتک۔ آئی ء ارس پھک گرت انت۔ وتی دل ءے داشت
 بلے ارس ءے بند نہ بوت انت نہ گلی کوئی ء پترت۔ آئی ء وتی سر جہل
 گرت ء گوں موبائل ء سر ء پٹ بوت۔

”حانی۔۔ بیا شتکاں چاہ وراں۔“

”ہو۔“ آئی ء گوں تکانسری ء پسو دات۔

آئی ء گوہار در اتک ء دو گام ء پد پدا کوئی ء پترت۔ حانی ء کڑا
 شت نشت ء گوشت ءے، ”حانی!!“ آئی ء کہ گوشت حانی، حانی گزیوگ
 ء بوت۔

”بسم اللہ، اللہ خیر! حانی چے بوتگ؟ بس بس۔“

گلی ء حانی امبازاں زرت ء گزیت ءے ء گلی آئی ء بد ء لگاشگ ء
 ات ء گوشتگ ء ات کہ چے بوتگ۔ آئی ء حانی ء دست گپت انت ء حانی
 ء ارس ءے پھک گرت انت ء پدا حانی ء جست گرت کہ ”چے بوتگ؟“
 ”ہج۔۔۔“ حانی ء گوں ملوریں توارے ء پسو دات۔

”تو چوش گزیوگ ءے ء من ء گوشتے ہج نہ بوتگ۔ بہ گوش
 چے بوتگ؟“

”حانی ء دے کش ات ء دڑستیں گپ وتی گوہار ء گوشت
 انت ءے۔“

”جے؟؟ آ اے وڑ چون گوشت کنت؟ کنوک انت زانا؟“
آئی ء گوں حیرانی ء جُست گرت۔

”حانی پدا گڑیوگ ء لگ ات۔“

بس، بس۔ آئی ء چوشیں تاگت نیست کہ چوش بہ گوشت۔ سُر
نہ بُتگ تنے وہدی ء آچوش انت۔ ترا ہچ ترسگی نہ انت۔ آتی دشتار
انت، حدانہ انت کہ ہرچ کار ء دست ء مان بہ کنت۔ ترا وت ء ہم
زندگی ءے است۔ ہچ مہ ترس ء مہ گڑے ہم۔ شاباش! ارساں صاف
کن۔ من ء کنوک گرتگ من حیراناں چونیں گئے۔ پہ اے گپ ء ہچ وتی
دل ء مہ ور۔ بیا چاہ وراں۔ سَمَل ودار ء انت۔“ آئی ء حانی ء را دلہڈی
دات ء گوشت۔

”ہو۔“ حانی ء وتی ارس پہک گرت انت ء پَسو دات۔ ساعے ء پد
حانی پاد اتک ء شت گوں ایند کہ مردماں نشت بلے آئی ء خیال انگت
گوں ہما گپان ات۔

لہتیں روج انچو پہ موری گوشت پدا زوت نہ گوشتگ ات کہ حانی
ایم فل ء واستہ یونی ء رَوگ ء آگ ء لگ ات۔ برے سہب ء سرا حانی ء را
جست ءے گرت کجائے؟ برے یونی ء کلاساں کہ حانی گٹ ات، رنگ ءے
گرت، ء پدا کہ حانی گیگ بوت رنگ ءے گرت گڑا جبر ءے گرت۔

یک روچے ہمک روج ء وڑا حانی یونی ء شت بلے وہدے
چہ گس ء در کپت، بے حال بُوت کہ موبائل چہ خاموشی (Silent) ء

سرا دُور گنگی انت۔ ہے نیام ء او مر باز رنگ ء میج گُرت بلے حانی ء ہچ
پسودات نہ گُرت۔ و ہدے کلاس ہلاس بُوت انت ء حانی ء موبائل چہ
بیگ ء در گُرت ء سکرین ء دیست، حشک ء حیران بوت نشت۔ دست
ئے لرزگے ء گپت انت۔ او مر ء نمبر ء آؤرت کہ جنان ء بلے
موبائل ء چہ دست ء کپت۔ آئی ء وتی ہر دو دست داشت انت، پڑتک
انت ء وتی گوہار ء گپانی تزانگ ء کپت۔ دے کش ات ء، موبائل ء
چست گُرت ء او مر ء نمبر ء جت۔

”نا تو یک گپے ء سرپد نہ بے خب۔۔۔۔“ آئی ء گوں نمبرے
چست گنگ ء زاہ ء بد گنگ ہندات گُرت۔

”او مر! زبان ء سنبھال۔“ حانی ء او مر ء را جبر دار گُرت ء گوشت۔
”ہو تو نون من ء سوچ دیے۔ اے کہ تو گنگ ء ء، اے
چی ء؟ تو چے گوش ء وانگ ء نیون گرتگ ء پدا ہے نیمون ء سرا
اے وڑکن ء ء من یل دیاں ترا، تئی سوچ انت۔ نون و ہرچ حال ء
من گون تو سور کنناں۔ تو بس بہ چار کہ من چے کنناں۔“ آہرا نز گپت
ء بد توارى ء گوشت ء۔

”او مر! منی موبائل ’سائمنٹ‘ بونگ۔ من حیاں نہ گرتگ۔“ آئی
پدا وتی گپت معنا گرت انت ء گوشت۔

”بل، من دُستیں گپاں تئی سرپد بونگ ء آں۔ من و زانگ
کہ تو چو نیں جکے ء، بلے ہے ماس ء پس۔۔۔“

”چے؟“ ٲه دمانے ء نه آئی دل ء وڙيگ جت ناں آئی ء چم
سُر اَت اَنٲ۔

”بس کن دماغ ء حراب مه کن۔“ آئی ء حانی چہ ہما بے تواریں
ساعت ء کش اَت ء گوشت۔

آئی ء فون بند گرت۔ حانی ء روتی ء رکشے گپٲ ء گس ء شٲ۔ حانی
چہ وتی یونی ء گس ء سر بُوت، سَمَل ء کوئی ء شٲ، دروازگ ء بند گرت ء
گر یوگ ء لگ اَت۔ وهدے گلی ء آئی ء بُوت گس ء دیست اَنٲ تہ حیران
بُوت ء دروازگ ء لگ اَت۔ حانی ء دروازگ چچ نہ گرت۔ آگیش ہبکہ
بوت۔ آئی ء دروازگ پدا لگ اَت ء توارے دات، ”حانی؟؟“۔

حانی ء ساعٲے ء پدا دروازگ چچ گرت ء وهدے آئی ء حانی دیست،
آئی ء را ہمبازے گرت۔

”حانی، تو وتی گوہار ء دل وڙ کرنگ و ایتکس گزیوگ ء۔ چے
بُوتگ ہاں؟؟ بلکیں پدا او مر ء گپٲ ء گوشتگ؟“

”بابجی تو ماس ء بہ گوش من سور نہ کنناں۔“ آئی ء وتی لبز
کیشینٲ اَنٲ ء گوشت۔

”بلے چے بُوتگ؟ چچی ء گوشتگ؟“

حانی ء پدا وڙستیں گپٲ وتی گوہار ء گوشت اَنٲ۔ آسک پریشان
بُوت ء آئی ء را دل بڙی ء دات کہ من گوں ماس ء گپٲ کنناں۔ شپ
بوت ء نان ء پدا گلی گوں وتی ماس ء نشٲ ء ہے گپے سُرینٲ۔

”آٹا، من و حیر باز وہد ملک ء نہ بُوتگاں بلے شتا اومر دیستگ،
چونیں بچکے؟“ آئی ء انچو جُست گُرت کہ گوشے اومر ء بابت ء زانگ
لوٹگ ء آت۔

”حیر انت؟“ آئی ء ماس ء ہم گوں ہجکھی ء جُست گُرت۔
”ہو حیر انت، انچو جُست ء آں۔“

”تئی تروزاتک انت۔ تو زانا نہ زانے ء؟“
”ہو زاناں ء کہ دُستیں میتگ ء چوں نام دپ انت بلے من
حیراناں ہمے گپے سرا کہ پس ء چوں رشتہ داتگ۔“
”تئی پس ء وگوہار زاتک انت۔ آگوشت منی گوہار زاتک چہ
عیباں چُٹیتگ انت۔“

”ہو۔۔۔ اگاں چوش بُوتیں۔ حانی ء حال اے نہ بوت۔“
”چون انت حانی ء زانا؟“

”روح ء یک گپے گوشت ء۔ برے گوشت ء کہ من ماس
ء پس ء گپ ء ہاترا سانگ کرتگ، برے حانی ء سرا شک کنت، برے
آئی ء گوشت تو بچکاں گوں گوں ء۔ اے اٹو چُش انت، سور ء پد و
حانی ء ذلیل کنت۔“ آئی ء گوں بے چاڑی ء وتی گپ جت انت۔
”دوست انت ء، ہمیشکہ چُش کنت۔“

”آٹا اے دوستی ء نہ انت، آ حانی ء منٹل ٹارچر گنگ ء
انت۔“

”توبہ کن گلی، اے نوں چچی ءے۔ من مٹاں کہ کتو باز نام ءے
حراب انت بلے چش و نہ انت۔“

”من نہ زاناں آتا! توگوں پس ء گپ بہ کن۔“

”توکنوک ءے؟ من چے گپ بہ کنناں۔ من و ہما و ہد ء اے
رشتہ ء خلاف اتاں بلے شاموت حانی ء جست کرتگ ات، آئی ء ہاں
داتگ ات۔“

”گڑا آتا حانی و نزاننگ آچوش بیت۔“

”پچ نہ بوتگ، شر بیت۔ سور بیت، وت شر بیت۔ ء توگوں
حانی ء اے وٹیں گپ مہ کن کہ آئی ء دل حراب بہ بیت۔ دل بڈی
ء بہ دے۔“ حانی دروازگ ء دپ ء اوشتاگ ات، اے گپاں گوش
دارگ ء ات بلے و ہدے گپ کہ ہلاس بوت انت، آ واپس کوٹی ء
شت ء گوں کتاباں سر مہ سر بوت۔

دگہ روچے حانی وتی کلاس ء گوں دزگوہاراں نشتگ ات کہ
وٹسپ ء کلوہے آتک۔

”تو کجائے؟ اتوں ہما جاگے عکس ء روان بہ دے۔“

”توگوں کنے نشتگ ءے؟“

”تو کجام کلاس ء گرگ ءے؟“

”تو ء کنے گردگ ء ات؟“

”اے و ہد ء چیا ڈن ءے؟“

”شپ ۽ دوازده ۽ پرچہ آن لائن ۽؟“

”مهر والا اسٹیٹس چیا دانگ؟“

”نمبر پرچہ بزی بونگ؟“

”تو گس ۽ پرچہ نہ ۽؟“

”تو گوں بچکے ۽ گوں بونگ ۽؟“

”بازار ۽ گوں کئے شنگ ۽؟“

”تو یونی ۽ نہ بونگ ۽ نا؟“

جست ات انت کہ ہلاس نہ بوت انت ۽ حانی !!! حانی ہنک
 روچ اے جستانی دیم ۽ اوشتات ۽ سرے جہل گرت ۽ پسوے دات انت۔
 یک روچے آئی ۽ یونی ۽ کلاس نیست ات گڑا آئی ۽ دزگوہاراں
 گوشت کہ باند اڈن ۽ ترگ ۽ رواں۔ حانی ۽ وتی ماس ۽ گوہار جست
 گرت انت، آہاں گوشت اومر ۽ جست کن، گڑا آئی ۽ کلوہے روان
 دات کہ، ”منی دزگوہاراں باند اتر ۽ تاب ۽ پروگرام گرتک، من ۽ ہم
 گوشتک اش۔ من بہ رواں گوں؟“ آئی ۽ موبائل ایر گرت ۽ پسوے ودار
 ۽ نشت۔ دل ۽ دریگ ۽ ات، ہر ہنک ساعت ۽ وتی لُنٹ ۽ گرت
 پاتک انت، دستے ماں دستاں گرت ۽ لگاشت انت ۽۔ برے پاد اتک
 گشت، برے نشت۔ وہدے دم ۽ بُرت، کوٹی ۽ کرشی ۽ سرا نشت، پاد
 ۽ کونڈ گرت انت، سرے جہل گرت ۽ نشت تہ آئی ۽ موبائل ۽ توار
 گرت۔ آئی ۽ موبائل چارات تہ ہمائی ۽ کلوہ اتک۔

”شرانت بروگوں بلے وتی خیال ۽ بہ دار ۽ مہلایا۔“
 آئی ۽ موبائل ایرگرت ۽ جیڑگ ۽ لگ ات۔ ”اے اومر ۽
 اناکت ۽ چے بُوت؟ پیش ۽ چو شر شر پسوئے نہ دانگ۔ من و گوشتک
 ات کہ گوشتیت مہ روگوں، ہیچ ضرورت نہ انت بلے آئی و اے وڑیں
 پسوئے دات۔ راست گوشتیت ماس، ترسیت ۽، وہد انچوش انت۔ بلے
 دوست داریت من ۽۔“ آئی ۽ گوں وت ۽ منو منو گرت ۽ گوشت۔
 آئی ۽ گوں ہے خیالاں بچکندے جت ۽ دومی کوٹی ۽ چہ الماری
 ۽ پہ وت پچے کٹنگ ۽ شت۔

”حانی چے گوشت اومر؟ آئی ۽ گوہار ۽ جُست گرت۔“
 ”گوشتیت بروگوں۔ آئی ۽ پدا بچکند ات۔“
 ”حد اوند شمارا انچو بہ کنت۔ تو انچا پریشان ۽۔“ آئی ۽ گوہار ۽
 بچکند ات۔

”ہو۔“

آئی ۽ وتی چچ زرت انت ۽ استری گرت انت۔ سہب کہ بُوت، آ
 گوں دزگوہاراں تر ۽ تاب ۽ شت۔ برے پارک ۽ برے شاپنگ مال۔
 واپسی ۽ آئی ۽ دزگوہاراں حانی ۽ راگس ۽ ایرگرت ۽ وت شت انت۔
 حانی سَمَل ۽ کوٹی ۽ شت۔ وتی بیگے ایرگرت ۽ چم شودگ ۽ شت۔ وہدے
 واتر اتک تہ دیست ۽ کہ اومر ۽ نمبر انت۔
 آئی ۽ بچکند ات ۽ اومر ۽ نمبر جت۔

--- ”ہیلو!“

”تو من ء تچک ء بہ گوش کہ تو کجا بُونگ ءے؟“ آئی ء گوں
جوش ء جُست کُرت۔

”من گوشگ ات کہ دزگوہاراں گوں تر ء تاب ء روگ ء آں۔“
”دُروگ بندے گوں من؟؟ ہزار رند ء گوشگ دُروگ مہ بند
گوں من۔“ آئی ء گوں تزندیں توار ء گوشگ۔

”من دُروگ چیا بنداں۔ من اسلا گوں دزگوہاراں بُونگاں۔“
”پدا دُروگ۔۔۔۔۔ پارک ء گوں کئے شتگ ءے؟“
”گوں دزگوہاراں۔ دگہ گوں کئے رواں؟“ آئی ء گوں یکت مٹ
بُونگیں تے ء پسو دات۔

”من ء تو گنو کے سرپدے ہاں؟ روءے گوں بچکاں گردے، پدا
من ء گوں دروگ بندے۔“
”من ء قسم انت کہ من گوں دزگوہاراں بُونگاں۔ من عکس
روان دیاں ترا۔“

”من چو گنو کہ ہاں حانی کہ تو سرپد بُونگ ءے۔ ہر وہد ء
منی دل گوشیت کہ من تئی سرا بھیسہ بہ کناں، تو ہمے وڑکن ءے۔
نوں بس انت۔ منی صبر ء جواب انت۔ نوں گوں من سگ نہ بنت
تئی دُروگ۔“

”بلے من چے گرتگ؟ ترا حال دات شُتاں، دگہ چے بہ کناں؟“
 آئی ء انجو پَسو دات گوش ءے گریوگ ء آت۔
 آئی ء فون بند گرت۔ وتی موبائل ءے دور دات ء گرتشی ء سرا
 نشت۔ برے سرے جہل گرت، برے بُرز، برے ٹیل ء سرا سرے ایر
 گرت، برے کونڈانی سرا۔ برے جہلا نشت برے پاد آتک گشت۔ بلے
 انگت وتی دستاں لگا شک ء آت۔ لُٹاں گٹ پاچک ء آت۔ وہدے دے
 بُرت، بالشتے سرا سرے ایر گرت ء پچک بوت۔ آرس ءے رتک انت۔ وتی
 جاہ ء چہ پاد اتک۔ چم ءے شُشت انت ء پدا گلی ء کڑا شُت۔
 ”باجی چے گنگ ءے؟“ چل ء پُترگ ء گوں حانی ء گلی ء را
 جُست گرت۔

”بچ نا شکاں۔ مروچی جمبری انت کڑا دل ء گوشت پکوڑا بہ
 پچاں۔ اے وڑیں موسم ء وش انت پکوڑا ء سیاہ چاہ۔“
 ”ڈن ء جمبری انت؟“ آئی ء گوں بے سُدھی ء جُست گرت۔
 ”ہو ترمپ بونگ ء انت۔ من گوشنگ تو دیری شتگ ءے
 چارگ ء۔“

”اِنا من نہ زانتگ کہ ترمپ انت۔“
 ”گڑا بُرو، سَمُل ہال ء اوشتانگ چارگ ء انت۔“
 ”اِنا، من نہ رواں، بس بلے۔ تو بہ گوش چے گنگی انت؟“
 ”چچ گنگی نہ انت، تو بُرو موسم ء انجوائے کن۔“

”انجوائے گنگ ۽ وہد شتنگ باجی۔“ آئی ۽ تڑنی میں بچکندے
جت ۽ گوشت۔

”پرچہ تو چو گوشت ۽۔ نوں و او مر ہم شر انت۔“
”آئی ۽ شری دزوگے باجی۔ آئی ۽ نوں من شر زاناں۔“
”جے بونگ؟ پدا گئے جتنگ ۽؟ آئی ۽ پیٹا ز کوٹاں گرت انت
۽ جُست گرت۔“
”آپے گوشت دگہ۔۔۔ ہم شک، ہم جُست، ہم بہتان، ہم
شگان۔“

”حانی تئی موبائل رنگ ۽ انت۔ سَمَل چل ۽ پُترت، حانی ۽ را
موبائل ۽ دات۔“
آئی ۽ چار تہ او مر انت۔ آئی ۽ دے کش ات ۽ رنگ (کال)
گپت ۽ کوٹی ۽ شت۔

”حانی مَن ۽ پہل کن۔ مَن ۽ تو دوست ۽۔ بس دوستی ۽ اے وڑ
بیت۔ قسمے مَنی نیت شک ۽ نہ انت، مَن چوں تئی سر اشک کناں گنوک؟“
آئی ۽ گوں فون ۽ چست گنگ ۽ وتی گپ گوشت انت۔
”ہو مَن زاناں تئی دوستی ۽۔“

”مَن زاناں تو ہے جیڑے کہ مَن شک کناں۔ حداء قسم انت
مَنی دل ۽ ہیج شک نیست۔ بس تو دُور ۽ ہمیشہ مَن ۽ ترسیت۔“ آئی ۽
حانی باور کنا مینگ ۽ گوشت۔

”چے ء تڑس؟“

”کہ تو چہ من ء دُور مہ بے۔“

”منی ء تئی سانگ بُتگ او مر۔ اگاں من ء دُور رَوگی بُوتیں، من
ہاں نہ داتگ ات۔“ آئی ء پہ نادل کشی پسو دات۔

”من زاناں منی جان۔۔۔ من زاناں۔ بس من کہ اے وڑکناں
تو بچ مہ گوش۔ ’اگنور‘ کن۔ تو بہ گوش سُر کدیں بہ بیت؟“

”ہاں تو خاموش بُوت ءے؟“

”من چے زاناں کدیں بہ بیت۔۔۔ من چوں زاناں؟“

”شر، تو بہ گوش تو کدیں کائے؟“

”منی دیم ء ماہ ء گڈی سیمسر انت۔۔ چکاس بنت کایاں۔“

”ہو شر انت۔ وتی خیال ء بہ دار۔“

چارمی بہر

دیوالانی ناپیدی

مُبارکی ۽ روچ آت۔ کوئی ۽ مہلب ۽ بو حانی بوتالان آت۔ حانی ۽
سُہریں دوچی نیں سُوٹے پر آت۔ او مر ۽ اسپیتیں کاٹن گورا آت ۽ ہر دو
وتی کوئی ۽ بوپ ۽ سرا نشتگ ات آت۔ حانی ۽ ہنئی نیں دست او مر ۽
دست ۽ آت ۽ زان آئی ۽ زان ۽ سرا ایر آت۔ حانی ۽ سر جہل آت،
بچکندگ ۽ آت کہ اناگہ ۽ گلگ ۽ توار بُوت۔

”من بیا آں؟“ سَمُل دروازگ نک ات ۽ جست گرت۔

او مر پاد اتک دروازگ چچ گرت ۽ گوشت ۽، بیا۔

”شمنے ناشتہ من آؤرتگ۔ شماناشتہ بہ کن ات۔ بلے من پیسرا
لہتہیں عکس گراں نوں ناشتہ بہ کن ات۔“ آئی ۽ آہان ۽ جبردار گرت
۽ گوشت۔

”شر انت با۔ اگاں منی زال ۽ اعتراض نیست بگر۔“

”آئی ۽ اعتراض نہ بیت۔ بہ نندرات شما باریں۔“

سَمُل ۽ برے یک وڑے ۽ آہانی عکس کش ات آت۔ آہان ۽ پیش
۽ داشت آت ۽ گوں رَوگ ۽ گوشت ۽، ”نوں ناشتہ بہ کن ات۔“

ہر دوکاں ناشتہ گُرت۔ پدا مہمان اُتک اُنت۔ تہ سئے روج
 مہمانانی رُوک ء آہگ اُت۔ سئے روج ء پد حانی لڈا اُت ء وتی گس ء شت۔
 چارمی روج ء وت ء اومر گوادر ء تر ء تاب ء شت اُنت۔ گوادر ء دریاء
 لمب ء ہر دو یک دومی ء چٹانی تہا گار بُوت اُنت۔ ہر دو دُست ماں دُست
 اُت اُنت ء دریاء لمب ء تُلان اُت اُنت۔ حانی ء گُشان ء لمب گُوات ء را
 گون اُت ء حانی وتی مُوداں گوش ء پُشت ء برگ ء اُت۔ وہدے چول
 آہانی پاداں لگ اُت اُنت، اومر ء حانی ء سزین داشت ء آئی دُست ء
 گپت۔ ہر دو دریاء میان ء شت اُنت ء مہراکی ساعتانی تہا گار بُوت اُنت۔
 ہے وڑا یک روچے کہ ہر دو دریاء لمب ء گردگ ء اُت اُنت،
 اومر ء حانی ء دُست گپت، حانی ء اومر چار اُت ء ترانگاں کپت۔
 ”چے چارگ ء ءے؟“ اومر ء حانی گوں پُر مہری چٹاں چارِ ت
 ء گُشت۔

”ہچ نا!“ حانی ء سر جہل گُرت ء پُسو دات۔

”تو نوں اے مہ جیڑ کہ من پرچہ پیسرا آوڑ بُوتگاں ء نوں چیا
 چٹاں۔ من گُشتک اُت ناں کہ من دوستی ء سبب ء چوش بُوتگاں۔ تو
 پریشان بُوتگ ءے کہ اومر من ء باریں چون کنت۔ من چو حراہیں
 مردے نہ آں، ء ترا من چون دوست نہ داراں۔ نوں و تو منی زال
 ءے۔“ آئی ء حانی ء دُست گجج اُت، امباز ءے گُرت ء گُشت ءے۔ حانی
 ء بچکند اُت ء سر جہل گُرت۔

گودار ۽ تڙ ۽ تاب ۽ پڊ هر دو واتر وٽي ملڪ ۽ سُٽ اُنت تہ حانی
ناجوڏ بُوت۔ وهدے ڏاکڻ نیگ ۽ سُٽ تہ ڏاکڻ ۽ گوشت کہ حانی ۽ لاپ پڙ
اُنت۔ آئی ۽ اے حال وٽي ماس ۽ گوهار ۽ او مر ۽ را دات۔ دُزست گل
بُوت اُنت، حانی ہم گل ات۔

هر بیگاہ ۽ وهدے حانی نیگ بُوت، وٽي ماس نیگ ۽ سر ۽ جت۔
اودا نشت، دیوان ۽ مجلس ۽ گرت پڊا گس ۽ اُتک۔ گڙا یک روچه
او مر ۽ حانی ۽ را جُست گرت کہ، ”توگوں منی ماس ۽ پرچه دیوان نہ کن
۽۔ آہم ایوک اُنت۔“

”او مر من ننڊاں، بلے مروچی ماس ادا نہ بُوتگ، من پمیشکہ
ماس ۽ نیگ ۽ شتاں۔“

”آ ادا نہ بُوتگ، آدگہ مردم ہدا بُوتگاں۔“
”ماہل وٽي ماس نیگ ۽ شتگ ات، ۽ دُڙی وٽي گس ۽ ات۔ من چار
ات ایوک آں، پمیشکہ شتاں۔“
”توگڙا دُڙی توار گرتیں۔“

”ہو دیم ۽ رند ۽ انچوش کناں۔“
دگہ روچه پڊا حانی ایوک ات۔ گس ۽ کاری کار ۽ ات اُنت ۽
گس ۽ تہنا آئی کستریں ویرک ات گڙا آ وٽي ماس نیگ ۽ سُٽ۔ او مر شپ
۽ اُتک ۽ پڊا آئی گوں ہمے گپ ۽ گرت اُنت۔ حانی ہمے گوشت کہ ”من
ایوک بُوتگاں، تہنا کاری کار ۽ بُوتگاں۔“

”ہاں بلے بالاج و ہدا بونگ۔“ آئی ء حانی زار ء چارات ء گوشت۔

”ہو آ ہدا بونگ۔“

”گڑا؟“ آئی ء توار توند تر گرت۔

”او مر! آ بچکے من چوں ادا ننداں ایوک ء۔“ آئی ء وتی گپ

او مر ء معنا گرت ء گوشت۔

”ہو یونی ء بچک بونگ، تو نہ شتنگ ء؟ بازاراں بچک بونگ، تو

نہ شتنگ ء؟ پارکاں بچک بونگ تو نہ شتنگ ء؟“

”او مر!!! آ بچک منی بچ نہ بونگاں ء من ء گوں آہاں تعلق نہ

بونگ۔ انوں من وتی گس ء آں۔ اے گپ ء تو وت بہ جیڑ تہنا کاری بہ

بنت ء یکت بچکے، من بہ ننداں؟“

”ہاں، گس ء یک مردمے ہم بیت تراننگی انت۔ سرپد بوت

ء؟“ آئی ء زار ء زار گوشت ء چہ گس ء دراتک۔

حانی ء تہ دیر ء ودار گرت بلے او مر نینک، آئی ء بار بار نمبر جت

بلے نمبر بند ات۔ آہبکہ بوت ء نشت۔ حیران ات کیا جست بہ کناں۔

جیڑ ات ء کہ ماس ء جست کناں، بلے پدا حیا لے کرت کہ شپ انت،

واب انت۔ ادا سر سر بہ جن اودا سر سر بہ جن تہ سہب بوت۔ سہب ء

یازدہ ء او مر گاڑی ء سر ء اتک ء گس ء پترت۔

”او مر تو کجا بونگ ء؟ من تنی نمبر جتگ بند بونگ۔ حیر

انت؟“ آئی ء او مر گوں گس ء پترگ ء جست گرت۔

”من تئی جو ابانی دیگ ۽ پابند نہ آں۔“ آئی ۽ حانی ۽ گپ بے نہ گُرت ۽ گوشت ۽۔

”او مر! من مٹاں کہ گوں من ردی ۽ بُتگ۔ آئندہ اے وڑ نہ بیت، من پہلی لوٹاں۔“

”بُرو ڈے تو۔۔۔۔۔ چاہے بیار پہ من۔“ آئی ۽ حانی چار ایت ۽ گوں موبائل ۽ سرمہ سر بُوت۔

”او مر! من وتی ردی ۽ مٹاں۔“ من گوشتگ ۽ آں کہ۔۔

”بُرو چاہ ۽ بیار سرے مہ دے من ۽۔“ آئی ۽ حانی گپ پُروشت ۽ گوشت۔

حانی چُل ۽ شُت۔ چائینک ۽ زُرت کہ شودان ۽ بلے آئی دست ۽ چہ کپت۔ آئی پدا چست گُرت ۽ شُست۔ آپ ۽ مان گنگ ۽ لگ ایت، آپ رتک آنت۔ آئی ۽ یک دستے ۽ چائینک داشت ۽ آپ مان گُرت ۽ چُل ۽ سرا ایرے گُرت ۽ وت نشت۔

”جِنے تو انوں چاہ گنگ ۽ ۽؟“ او مر ۽ ماس آتک ۽ حانی ۽ پہ تثنی جست ۽ گُرت۔

”کس جواب نہ دنت با۔“

”او حانی۔۔“ آئی ۽ کمو توار مسٹر گُرت ۽ جُست گُرت۔

”ہاں ں۔“ حانی اگولوبوت ءوتی تڑو ءنیمگ ءچار ت ءے۔
 پداگوشت ءے، ”ہاں۔“
 ”تو ماسی چون ءے؟ کد انت گپ گنگ ء آں بچ نہ گوش ءے۔“
 ”ہاں۔۔ چیا آتا؟“ آئی ء پدا جُست گرت۔
 ”من گوشت تو انوں چاہ گنگ ءے؟“
 ”ہو او مر اٹو اتلگ۔“
 ”شپ ء گس ء نہ بُو تگ؟“
 ”اِتا۔۔“
 ”کجا بُو تگ؟“
 ”من نہ زاناں آتا۔“
 ”تو شرّیں زالے ءے۔ تئی مرد کجا رُوت، کجا نہ رُوت تو بچ سر
 پد نہ ءے؟“

”آتا من نمبر جتگ ات نمبر ءے بند ات۔“
 ”تو بلکیں گپے جتگ، دگہ منی زہگ چوشین مردے نہ انت کہ
 شپ ء نیم ء ڈن ء بروتہ سُهَب گس ء راہ ء مہ گندیت۔ من گوشتگ ء آں
 تو پیسرا ہرچی کرتگ و کرتگ نُوں شرّ بہ کن وت ء۔ او مر شرّ انت و سک
 شرّ انت بلے پدا کہ کوکار ء جبر ءے گرت، پدا وت دیم ءے بہ دار۔“ آئی
 ءوتی موٹک مُحیمنت ء گوشت۔
 ”ہو، حیاں داراں من۔“ آئی ء سر جہل گرت ء پتو دات۔

حانی ء چاہ زُرت اُنت ء پیالہ ء کُرت اُنت، دیم پہ گس ء شُت۔
پیالہ آئی ء دیم ء ایر کُرت۔

”چاہ اینچو دیر ء جوڑ بیت؟“ آئی ء وتی چم مزن ء پچ کُرت اُنت،
حانی ء نیگ ء چار اُت ء ء جست ء کُرت۔

”ماس اُتگ اُت، گوں ماس ء گپ ء بُتگاں۔“

”گپ گوں بچکاں بہ کن، نام منی ماس نیگ اُنت ہاں؟ ترا من شرّ
زاناں۔ تو شرّ نہ بے۔ من زانگ تو انچیں جنکے ء بلے منی ماس ء پس
بُتگاں قسمے دگہ تئی گوں کئے آڑوس کنت۔“
”چے؟“

”مرگ چے؟“ آئی ء پاد کہ پادے سرء اُت، پادے جہل کُرت،
آئی ء سرا کوکار کُرت ء گوشت ء۔ ”دشتاری ء بہ گر تہ اٹوں دماغ
وارتگ منی، برے یک دُزوگے۔ برے یک گپے۔ نندگ ء سنج ترا نہ
جنت ء اُتگ ء کہ من زالے آں۔“

”او مر آستہ گپ کن۔ دُست ڈن ء اُنت۔“

”تو کہ ردے نوں تو وت گوش ء آستہ گپ کن۔ من ء و کلام
ء جتگ کہ من گس ء کایاں۔“
”او مر بلے من چے کُرتگ؟“

تو پچ نہ کُرتگ۔ ردی منی اُنت۔ من ء شوٹی ء جتگ اُت۔ آ
کُپان ء جبر کناں بُوت ء چاہ ء نہ وارت اُنت ء چہ گس ء در اُتک۔ حانی

تہ دیر ۽ ودار گُرت بلے او مر نینک۔ آئی ۽ نمبر ہم جَت بلے آئی ۽ نمبر بند
 ات۔ آئی ۽ وتی گس ۽ دُستیں کار گُرت انت ۽ بیگاہ ۽ او مر ۽ دو جوڑا بچ
 کش ات، استری ۽ گُرت انت، الماری ۽ ۽ گُرت انت ۽ وتی کوئی ۽
 تچک بُوت ۽ واب کپت۔ اناگہ ۽ چہ واب ۽ گُرات ۽ وتی دیم ۽ دست
 جت تہ ہید ات ۽ چم ۽ ارسیک ات انت۔ آئی ۽ وتی دل دست جت ۽
 دے کش ات پدا پاد اتک۔ دیم ۽ شُشت ۽ اتک وتی گدے دست ۽
 گُرت ۽ نشت دوچک ۽ لگ ات تہ او مر اتک۔ آئی ۽ وتی گد ایر گُرت ۽
 زوت شُشت وتی جندے آدیک ۽ چار ات۔ سُرکی ۽ زُرت، لُنٹاں جت ۽
 نشت۔ او مر اتک وتی موبائل ۽ ٹیبل ۽ سرا ایر گُرت۔ چادر ۽ گس ۽
 دور دات ۽ تچک بُوت۔ حانی ۽ سزین داشت ۽ چادر چست گُرت ۽ جست
 ۽ گُرت، ”نان بیاراں؟“

”تو کہ چوشیں شریں جنینے بُوتیں ۽ تو من ۽ جُست نہ گُرت۔“
 آئی ۽ حانی شِگان جَت ۽ دَر ایمنت۔ حانی چُل ۽ شُشت نان ۽ آرت ۽
 آئی ۽ دیم ۽ ایر ۽ گُرت انت۔ نان ۽ وارت ۽ آ پاد اتک ۽ الماری ۽
 نیمگ ۽ شُشت۔

”منی سبزیں کاٹن ۽ بچ کج انت؟“ آئی ۽ بچ چاران گُرت انت ۽
 جست گُرت۔

”آپتاگ انت، دومی الماری ۽ ایر انت۔“

”گُرا من چے گُورا بہ کنناں؟“

”من دو جوڑا استری گرتنگ۔“ آئی ء الماری ء پُچھ او مر ء پیش داشت آنت ء گوشت۔

”من ترا گوشت کہ ہمیشاں بہ کن؟ ترا چے لگیت، ہرچی تو گوش ءے من ہماوڑ کناں؟ بہ زور ایشاں استری کن، من جانے شوداں کایاں۔“ آئی ء سبزیں پُچھ چہ الماری ء کش ات آنت ء آئی ء دیم ء دور دات آنت۔ حانی ء پُچھ استری گرت آنت ء آئی ء رادات آنت ءے۔ او مر در آتک ء آدینک ء دیم ء اوشتات۔ وت ء تیار ءے گرت، گھڑی ءے دست ء گرت، نوکیں بوٹ ءے پادا گرت آنت، سینٹ ءے جت، چادر ءے بڈا گرت ء چہ گس ء دراہگ ء ات کہ حانی ء توار جت۔ ”زوت کائے؟“ حانی دروازگے دپ ء اوشتات ودار ءے گرت کہ پسو دنت بلے آئی ء موٹر ء ککے جت ء شت۔ حانی دروازگے دپ ء اوشتاتگ ات ء موٹر ءے دوٹاں چارگ ء ات۔ اے شپ ء ہم او مر نینک۔ تہ پُچھ، شش شپ انچوش بوت۔ آ اتک نوکیں پُچھ ءے پر گرت، تیار بوت شت، پدا سہبے دوازدہ، یک ء اتک ء گوں موبائل ء سر ء پٹ بوت۔ یک روچے آ سہبے سرا اتک، تنچک بوت، گوں موبائل ء سر ء پٹ بوت ء کندگ ء لگ ات۔ حانی ء او مر چارت ء پُچھ ءے نہ گوشت بلے اے تہنا ہماروچ ء گپ نہ ات۔ اے باریں چینیچو روچانی کسہ جوڑ بوت ء ہر شپ حانی ء چم گوں کُنان ات آنت کہ بلکیں او مر کُئیت بلے آ نینک گڑا اناگت ء یک سہبے ء کہ او مر

آتک آت، اشتاپی ء موبائل ء بند گنگ ء بے حال بُوت ء جان شودگ ء
شُت۔ حانی ء موبائل چار ات تہ وٹساپ پچ آت۔

فرح: ”تو زُوت مئے سُر ء گپ ء بہ کن نا۔“

اومر: ”ساری ء ایشی چہ جان ء بہ چوٹاریناں گرک انت، ڈول ء

بد انت منی سرا۔“

فرح: ”گڑا پرچہ سُر کرت؟“

اومر: ”بس منی دماغ حراب آت نا۔ ضدّ آت منی۔“

فرح: ”انچیں شر رنگے زانا تو ضد کرتگ کہ سُر کن ءے؟“

اومر: ”انا، چو شر رنگے نہ انت۔ بلے تو پریشان مہ بو، من

وڑے کنال۔“

دروازگ ء توار بُوت ء حانی ء موبائل ایر گرت ء زُوت زُوت ء

وتی گدے دست ء گرت ء نشت۔

”منی واستا پیالہ شیر چاہ جوڑ کن، من انوں رواں کار ء جلدی

کن۔“ اومر ء وتی مود ٹوال ء سرا پھک کنال ء گوشت۔

حانی پاد اتک، چاہ ء جوڑ گرت ء اومر ء دات ءے۔ اومر چاہ وارت

ء پدارہادگ بُوت۔ حانی ء ہیدے ء سٹ ات۔ گٹ ءے حشک بُوت۔ باز

جیرٹ ءے، بلے مجک ءے کار نہ گرت، گڑا دیم پہ وتی ماس ء گس ء شُت ء

ہرچی بُوتگ ات دُزستیں گپ ءے گوں حورین گوشت انت۔

”اے گپ انت بزاں۔ ما حیراناں تو چیا مئے نیمگ ء نیائے۔
 من و ہما و ہد ء گوشتگ ات کہ اے انسانے نہ انت بلے بہتاوریں پس!!
 من، صبر ماس ء توار کناں بلے وت دُرستیں گپاں اش کنت۔ آئی ء و
 گوشتگ ات کہ سور بیت شربیت ء اے جاوراں آ چُش گنگ ء انت۔
 بلے کُنیت وت گوش داریت گپاں۔ ساعته ء پد آئی ء ماس اتک ء حانی ء
 دُرستیں گپ وتی ماس ء را گوشت انت۔“
 ”بہ روگوں وتی پس ء گپ کن۔“ سائیکے خاموشی ء پد آئی ء ماس
 ء درایمنت۔

”آما تو بُرو گپ کن۔ اے ہما سانگ نیگ انت کہ چُش انت،
 کدیں شربیت؟“
 ”شُر من گپ کناں۔“

شپ ء و ہدے دُرستاں نان وارت ء ہر کس وتی کوٹیاں شت،
 گڑا حانی ء ماس ء آئی ء پس ء دیم ء گپ سُرینت۔
 ”تو سرپدے کہ مروچی حانی اتلگ ات۔“
 ”ہاں۔ چون ات حانی؟“
 ”تو زانا نہ زانے؟“
 ”چے گوشتگ ءے؟ چے نہ زاناں من؟“

”من وت نہ زاناں کہ چے جیرہ انت۔ سانگ کہ بُوت، ہے و ہد
 ء کہ حانی پہ ایم فل ء شال ء شت، آئی ء ساہ ء گپنگ ات کہ تو بچکاں گوں

گونے۔ اے نوں چو نیں گپاں؟؟؟ حیر آوہدے من چارِت بلکیں سُور نہ
بُوتگ، چہ دوستی ءِ تَرَس ءِ گوشتگ اَتے، بلے نوں وایشانی سُور بُوتگ۔
نوں وِشرّ بہ بیت۔“

”چے بُوتگ؟ تو من ءِ گپ ءِ جند ءِ بہ گوش۔ او مر چے گوشتگ
زانا؟“ کماش ءِ وتی ریش سمارت اَنت ءِ گوشت۔

”حانی ءِ گپانی مطابق ءِ، آگوشتیت پیسرا منی سرائشک ءِ کرتگ،
وڑوڑیں نامناسیں گپ ءِ جتگ، نوں وِچّے سُدھ ءِ نیست۔ نہ حانی ءِ
زردنت ناں دگہ وِٹّی ءِ۔ تہ سُهَب ءِ دوازده دوازده بج ءِ گار اِنت۔
حانی گپ کنت گوں آئی ءِ، شری ءِ گپ ہم نہ کنت۔ ادے آگے ءِ ہم بند
ءِ کرتگ۔“

”گنوک اِنت چے؟“

”من چے زاناں۔ تو بزان کہ تئی گوہار زاتک اِنت۔ توارے
کن۔ جنک ہلاس اِنت اینکس گریوگ ءِ۔ چوش و نہ اِنت کہ آ گنگ
ءِ اِنت۔“

”حانی کج اِنت؟“

”حانی شُت وتی گس ءِ، دگہ چون بہ کنت بڑگ۔“

”شرّ اِنت من سُهَب ءِ گپے جُناں گوں۔“

وہدے روج ءِ ٹک دات ءِ سُهَب بُوت، گڑا حانی ءِ پس چاہ ءِ
ورگ ءِ پد او مر ءِ نیمگ ءِ شُت۔

”حانی! منی چکٹ۔“ آئی ء حانی ء گس ء دروازگ ٹکیٹ (ٹک
 ات) ء گوشت۔

”جی آبا۔“

”تو ہمدے منی چکٹ؟“

”جی آبا بیا۔“ آئی ء وتی گُشان سرا گرت ء گوشت۔ او مر ہم نشتگ
 ات۔ آپاد آتک ء وا جھے سلام دات ء نشت انت۔
 ”چون ءے شما باریں؟“
 ”وش جوڑ آں آبا۔“

”من آپ ء کاراں۔“ حانی پاد آگ ء ساعت ء گوشت۔
 ”اتا، بہ نند۔“ آئی ء پس ء دست ء سرا اشارہ گرت ء گوشت۔
 من ادا گپے ء آتکگاں۔

”شمانوں کسانیں زہگ نہ ات۔ انچوش انت نا؟ حانی بہ بیت یا
 او مر تو! شما ہر دو یک دومی ء ذمہ واری ات۔ ناں تو چشیں کارے بہ کن
 کہ حانی دل گزان بہ بیت، نا حانی چشیں کارے بہ کنت کہ تو دل گزان
 بہ بے۔ وتی زندگی ء شر کن ات، یکجاہ رُستگ ات شما، گل بہ بت۔
 ہر دو کانی سر جہل ات ء گوش دارگ ء ات انت۔ گپ ء تران
 ء پد حانی ء پس پاد آتک ء دیم پہ وتی گس ء شت۔ حانی ء وتی پس تہ
 دروازگ ء دپ ء سر گرت ء وت گس ء شت۔

حانی ء ہشتمی ماہ آت۔ او مر بزانز گپتگ آت ء گس ء نیام ء
اوشتاگ آت۔ حانی گس ء چیزاں نز آرگ ء بُوت۔ برے اے چیز برے
آپینک کہ گس ء روپاں۔

”ہرچی اداگپ بیت بزاں تو روئے وتی ماس ء پس ء حال دے
ہاں؟ اے و نوکیں گپے کہ من سرپد نہ بُوتگاں؟“ آئی ء وتی بروت تاب
دات آنت ء گوشت۔

حانی خاموش آت، ہیچ ء نہ گوشت۔

”گپ کن نا؟ منی چُگلی ء کنے ہاں تو؟؟؟ پدا چُگلی کن ء من
ء چہ اُمیت کش ء کہ من بہ گوشاں تو شریں جنے ء؟ آجاگہ ء کہ
شریں جبین آنت آہانی مرد آہاں کش آنت، آہیچ نہ گوش آنت۔ بلے
تو۔۔۔ تو۔۔۔“

او مر ء آئی ء پاتین گپت ء آئی ء سرا کوکار گنگ ء لگت ات۔
”وت ء تو جنین گوش ء؟ مرچی ء پداگاں اے وڑیں گپ اتک بزاں
منی گس ء آروچ تئی آخری روچ انت۔ تئی ماس ء سوچ نہ داتگ ترا کہ
مردانی چوں خدمت ء کن آنت؟“ آئی ء انگت حانی ء پاتین داشتگ آت ء
حانی ء ارس رچک ء ات آنت، بلے آئی ء حانی یل نہ دات۔ ”اے منی ہیچ
جوڑا پُچ آنت، ایشاں تہ پیشیم ء استری کن ء ہما کہ تو نہ شُشتگ آنت،
آیاں ہم پہ (بہ) شود۔“ آئی ء حانی ء را پُچانی سرا تیلانک دات ء گوشت۔
او مر ء وت ء را تیار گرت ء شُت۔ حانی ء وتی ارس صاف گرت آنت ء

گوں گس ۽ کاراں دگلوش بُوت۔ وهدے گس ۽ کارے گرت آنت، دست
۽ دیم ۽ شُشت، آدینک ۽ دیم ۽ اوشتات ۽ وت ۽ چارگ ۽ لگ ات۔
وهدے وت ۽ دیست ۽ نہ گرت، بچکے زرت ۽ ۽ آدینک ۽ صاف
گرت ۽ پدا آدینک ۽ دیم ۽ اوشتات کہ وت ۽ چاراں، نہ آئی و سو آتک ۽
آئی ۽ راتوار ۽ گرت۔

”جی آتا، پیدا کاں۔“

”جنے من گوشیں او مر پدا ہے وڑ گنگ ۽ انت نا؟“

حانی ۽ بچ نہ گوشت۔ سر ۽ جہل ات ۽ گوش دارگ ۽ ات۔

”تو چیا سر پد نہ بے۔ ترا نوں سور داتگ۔ گپ گپے سرا پرچہ
گوں آئی ۽ زبان درازی کن ۽۔ من پیر بوتوں شئے اینکا سوچ ۽ سر گنگ
۽ بلے شمانگت ہما ات۔ پدا شئے ماس ۽ پس کایت کہ زہگ ۽ پرچہ لٹ
وارتگ۔ جنکے ۽ کہ سور بُوت آوت ۽ چو سُبک نہ کنت، مرد ۽ گپ ۽
زوریت ماسی۔“

حانی ۽ سرانگت جہل ات ۽ بچ ۽ نہ گوشت ۽ پدا وتی کاراں
دگلوش بُوت۔ دُستیں نہ شُشگیں بچ ۽ گد شودی مشین ۽ گرت آنت ۽
مشین ۽ چالو گرت۔ یک چابی ۽ ۽ پد لین شُت آنت۔ حانی نشت پدا آتک
کہ بلیں لین کایت بلے لین نینک آنت۔ وهدے جُست پُرس بُوت گڑا
گوشتک بُوت کہ ٹرانسفر مرستگ۔ حانی ۽ بچ چارت آنت ۽ لینانی نیمگ ۽
چارت ۽، دست ۽ لرزگ ۽ لگ ات آنت۔

”من بالٹین ۽ آپاں زوراں پُچاں پش لاپاں۔ اٹا۔ اٹا۔ پدا
جان ۽ شودگ ۽ آپ نہ بیت، بلے او مر ۽ یک جوڑ ہے پُچ نیست۔ آ کہ
استری گرتگ ات انت آگور ۽ گرت انت۔ اے دُستیں پُچ ۽ زی
آؤرتگ انت۔ من ماس ۽ نیمگ ۽ رواں، آہان ۽ آپ بیت۔ بلے پدا جبر
کنت کہ تو اودا چیا شتگ ۽۔ ناہمودا رواں، پُچاں شوداں کایاں۔“ آئی
گوں وت گپ گرت ۽ جیڑ ات۔

آئی ۽ کم ۽ پُچ زرت ۽ وتی ماس ۽ نیمگ ۽ چات ۽ سرا بُرت انت
۽ چہ چات ۽ آپ ۽ کش ات ۽ پش لاگ ۽ لگ ات۔ لہنتیں پُچانی پش
لاگ ۽ پدا آئی ۽ گنہار حورین اتک۔
”تو کدی اتلگ ۽؟“

”من سہتے ساری۔ آئی ۽ وتی سزین داشت ۽ گوشت۔“
”گنوک تو گڑا من ۽ توار گرتیں۔ تو اے وڑے، گون تو کجا پُچ
شودگ بیت۔ مردم چو ہم ظالم نہ بیت۔“
”نہ من شر آں۔“

”اے دُروگ ۽ برو ہماہانی کر ۽ بند۔ دُوراں من وت پش شلاپان
اش۔“ آئی ۽ حانی ۽ دست گپت ۽ پادے گرت۔
”من وت اش کنناں۔“
”تو برو وتی کاراں بہ کن۔“

”ہو، تئی نُہمی ماہِ انت، کئے اے وڑ کنت۔ مفت ۽ منی دماغ ۽ حراب کن ۽ تو۔۔ تو برو من وت پیش شلاپاں، تاپا اش دیاں۔“
”باجی تو بِل۔“

”تو برو، ترا کار نیست۔ برو ہمودے کاراں بہ کن کہ اودا کس نیست کار کنوک۔“ آئی ۽ شِگانی ڈؤل ۽ گوشت ۽ پُچانی شودگ ۽ لگ ات۔
حانی ۽ وتی گشان ۽ لمب زُرت ۽ دست صاف گُرت آنت ۽ پدا وتی گس ۽ شُت تہ موبائل ۽ لینٹ دیگ ۽ ات۔ آئی ۽ موبائل چار تہ او مر انت۔

”منی سئے، چار جوڑا چُچ استری کن من پیدا کاں، سنگتاں گوں باڈر ۽ رواں۔“

”لین نیست او مر! ٹرانسفر مر سٹنگ۔“
”مرگ۔۔ من و زانت۔۔“ آئی زار گُرت ۽ گوں تزنندیں توار ۽ گوشت ۽۔

حانی ۽ چمپل پاد ۽ گُرت آنت ۽ زُوت زُوت ۽ وتی گوہار ۽ نیمگ ۽ شُت۔
”باجی دُورا، من زُوت زُوت پیش شلاپاں۔ او مر گوشتک منی سئے، چار جوڑا استری کن، من پیدا کاں، باڈر ۽ رواں۔“

”بڑگ انوں چوں حُشک بنت۔ اے من پیش لاپنگ آنت، باریں صبر۔۔ تاپا اش چاراں، بلکیں حُشک بہ بنت۔ پدا جزیر ۽ جناں، استری اش کناں۔“

حانی ء وئی گُشان ء لمب زُرت ء پیڑا ہگ ء لگ ات۔ حورین ء چم
پرائی ء کپت انت ء گوشت ء ”تووت ء نوں دل تزک مہ کن یسبلا، حیر
بیت۔“ آتنا و ہد ء نشت تہ دو جوڑا کمو خشک بُوت۔ آئی ء جزیر جت ء چُچ
استری گُرت انت، تہ او مر ہم ہے ساہت ء آتک۔ آئی ء چُچ زُرت انت،
زُوت زُوت ء وئی گس ء نیمگ ء شت۔

”اے گسے؟ روپک، چنڈگ تو فی زان ءے؟“ او مر گس ء وئی
قدم ایر گُرت انت ء گوشت۔

”چُچ ایر بونگاں، ہمیشانی شودگ ء بونگاں۔“
”ہرچ گپ، ہرچ گپے جواز است انت تئی کرا۔“ آئی ء دنتان
دُشت انت۔

”کج انت منی چُچ؟“
”ایش انت۔“ آئی ء چُچ او مر ء رادات انت۔
”اے و دو جوڑا انت۔ من گوشت سے، چار۔“
”او مر! سہبی مین انت لین نیست۔ پہ زوراں سری اے استری
گُرت انت۔“

”منی گوں ہے کار ء نہ کن ءے کہ سک بد کئییت من ء۔ وئی
ردی ء بہ من کہ من لائق نہ آں جنینی ءے۔ کار ء کہ حراب کن ءے،
پدا گوش ءے پوش انت، آ انت۔“ آئی ء وئی چُچ زُرت انت ء پسیل ء
شُت کہ ساعے ء پد حانی ء کو کارے توار بُوت۔ او مر زُوت در آتک ء

حانی ۽ سر ۽ وٽی زان ۽ گُرت ۽ جست ۽ گُرت، ”چے بُوت؟ حانی
 ---ہ---حانی---“

حانی ڏاکڙ ۽ کڙا برگ بُوت، ڏڙپ ۽ سوچن جنگ بُوت ۽ پڊا
 او مر ۽ ڏاکڙ ۽ را توار گُرت۔

”تئی جنین ۽ چک هر دو نزور انت۔ تئی جنین ۽ بلڊ پریشتر هم کم
 انت، هر دو کاک حطره ۽ انت۔“

”ڏاکڙ گڙا تو دوا ۽ به دے۔“

”من دوا دیاں، بلے تو الیشی ۽ به زور کوئٹہ یا کراچی ۽ بر۔ ادا
 مشکل انت که آپریشن شر به بیت۔“

او مر چرتے ۽ کپت۔ کاگد ۽ زرت انت ۽ وت ۽ حانی گس ۽ شت
 انت۔ کوئی ۽ آئی ۽ ماس ۽ حانی ماس تشنگ ات انت۔ آآنچو که پترت انت،
 حانی ۽ ماس ۽ حانی ۽ دست گپت ۽ جست گرت، ”چے بُوتگ حانی؟“
 ”چچ نه بُوتگ آتا۔“ آئی لستگیں توارے ۽ وٽی سزین داشت ۽
 بالشت ۽ سر ۽ نندگ ۽ گوشت۔

”هاں او مر چے گوشت ڏاکڙ ۽؟ حیر انت نا؟“ او مر ۽ ماس ۽
 او مر چارت ۽ جست گرت۔

”هو، گوشت بلڊ پریشتر ۽ خون کم انت۔ ادا مشکل انت
 آپریشن به بیت۔ کراچی یا کوئٹہ ۽ بر ات ۽۔ آئی ۽ کاگد ٹیبل ۽ سرا
 ایر کنان ۽ گوشت۔“

”اینکس ایشیء سرپدکن ءے بلے اے سرپد نہ بیت۔ چینکس رندء
ترا گوشتنگ کارمہ کن، بلے تو سرپد نہ بے۔ ہمے گپے سرا کہ من ترا گپے
گوشتنگ تو زار گرتنگ کہ من ء جبر دے۔ ایش انت نؤں بچار کہ پریشان
انت۔؟“ او مر حانی ء کڑا نشت ء گوشت۔

”شمے من ٹکٹاں کناں شتابند ابہ روات کوٹھ ء۔“ او مر ء بازیں
جیرگ ء بے تواری ء پد گوشت۔

”تو گڑا؟“ حانی ء ماس ء جُست گرت۔

”منی لہتیں کار آست، شتابہ روات من پدا کایاں۔ شما وتی وڑا بہ
چار ت کنے روت گوں، من ء بہ گوش ات، من ہما حساب ء ٹکٹاں کناں۔“
”او مر ء ماس تو بُرو گوں، مسترے۔“ حانی ء ماس ء او مر ء ماس ء
را گوشت۔

”من چون۔۔ آئی ء ہوا دگیں کند گے جت ء گوشت۔ منی جتکے ء
ہم ماہ انت، آیوک انت۔ تو بہ زورے بُرو۔ اللہ حیر کنت۔ تو بے، من
باں، معنائیکے۔“

”شر انت من گس ء رواں باریں، گوں حانی ء پس ء حال احوال
کناں چے گوشت۔“

”شر انت، گڑا پدا من ء حال دے۔“

”شر۔“ حانی ء ماس چه گس ء در آتک ء وتی گس ء شت۔ دُ رستیں
گپے گوں حانی ء پس ء جت آنت ء حانی ء پس ء ہما سماعت ء بس والا ء را
فون گرت ء چار ٹکٹ گرت۔

”چار پر چه؟“

”ہاں، من، تو، حورین ء حانی۔“

”ہاں۔۔۔ شر انت۔“

شما وتی ساماناں نژ آرات۔ من گلی ء واستہ چیزے چه بازار ء
زوراں کایاں۔“

حانی ء ماس ء حانی ء را فون گرت ء گوشت ء حانی ء او مرء ہم حال
دات کہ ٹکٹ بُوٹگ آنت۔

”تو بہ گوش کجام کجام چیز بیگ ء مان گنگی آنت، من مان
ئے کنال۔“ او مرء بیگ چه الماری ء سربر ء زرت ء گوشت۔

”من وت کنان اش۔“ حانی نالرت ء گوشت۔

”تو آرام کن۔ تو بہ گوش من ء چے مان گنگی انت۔“

حانی ء گوشان گرت ء او مرء دُ رستیں چیز بیگ ء مان گرت آنت
ء بیگ ء دپ بند گرت۔

”من نرس جیلہ ء کاراں تتی سوچن ء جنت۔ کمو آرام بے،
شر!!“ آئی ء حانی ء دست گپت ء بچکند ات۔ حانی ارسیک بُوت ء بچکندت
ئے۔ آئی ء دست ئے زور داشت ء گوشت ئے، ”تو ہر و ہدء ہے وڑ بے؟“

”من ہر وہدء ہے وڑاں۔ بس پس ء روگ ء پد کار ء ذمہ واری،
پدا تو ہم برے برے گپ نہ زورے، بس ہے داستا زاراں باں۔“
”نوں اے وڑ نہ بیت، بس تو شر بو۔“

”شر، دست ء یل دے من جمیلہ ء کاراں۔“ ہر دوکاں بچکندرات۔
جمیلہ آتک ء سوچن ءے جت۔ حانی سبجیں شپ آرام بوت ء سہب
ء مہلا پاد آتک۔ دست ء دیم ءے ششت ء روگ ء تیاری ء لگ ات۔
کٹونگ کٹانگ ء توار ء او مر ہم پاد آتک۔ دست دیم ءے ششت ء حانی ء
سامان ءے گاڑی ء گرت آنت۔ حانی ء ماس، گوہار ء پس ءے زرت آنت،
ٹرانسپورٹ ء شت۔ سامانانی ایر گنگ ء پد وہدے حانی ء ماس، گوہار، آئی
پس بس ء شت آنت، او مر ء حانی ء دست گپت، لہتیں زرے دات ء آئی
ء را گوشت ءے، ”وتی خیال ء بہ دار۔“

حانی شال ء سر بوت ء دُرسٹ گس ء شت آنت۔ گلی ء ورگ آڈ
گرتگ ات۔ ورگ ء پد گلی ء حانی زرت ء ڈاکٹر نیگ ء شت۔ ڈاکٹر ء ہم
ہے گپ جت آنت۔ جسٹ ء پدا رند ڈاکٹر ء حانی ء کیس زرت ء گوشت
ءے ہر وہدء درد بوت آنت، بیات۔ چار روج ء پد حانی درداں بوت ء
حانی ء زوت زوت ء ہما زرت کہ او مر ء داتگ ات آنت، چہ بٹو ء کش ات
آنت، گپتان ء گرت آنت ء ڈاکٹر نیگ ء شت آنت۔ حانی ء ماس، گوہار،
سمٹل، آئی ء پس دُرسٹ ڈیلیوری روم ء ڈن ء اوشتاگ ات آنت کہ دو
گھنٹہ ء پد زہکے ء گریوگ ء توار بوت۔

”مراد بات شمارا شے جنگلک!“ ڈاکٹر ء وئی ماسک دُور گُرت
ء گوشت۔

حانی ء پس ء دست بُرز ء گُرت اُنت ء پدا چہ کیسنگ ء لہتیں زڑ
ء دُر گُرت ء ہمودے کار والا مردمان ء دات اُنت ءے۔ ساعته ء پد
حانی ء آئی ء گونڈو ہم آدگہ کوئی ء آرگ بُوت اُنت ء دُست ہما کوئی ء
شُت اُنت۔ جنگ گوانزگ ء اُت۔ حانی ء ماس آئی کرا شُت ء ٹک ءے
جَت۔ حانی ء پس ء چست گُرت ء گوش ءے تہا بانگے دات۔ پدا لہتیں
گھنٹہ ء پد دُست گس ء شُت اُنت۔

”تواو مرفون گُرت؟“ حانی ء ماس ء گوں گس ء سربونگ ء پس ء
راجست گُرت۔

”من بے حال آں۔ شرانت تویات ء دات۔“ انوں فونے کناں۔
”اڑے او مر! مراد بات ترا!“ آئی ء فون گُرت ء گوشت۔

”حیر مبارک جی۔“

”جنگلکے بونگ۔“

”ہو، شمارا ہم مراد بات۔“

”حانی چون اُنت؟“

”وَش اُنت۔۔ وَش اُنت۔ ہر دو وَش اُنت۔“

”شرانت آبا، من رواں جہلا سامان گراں کایاں باریں۔“

”شرانت جی۔“

ہر دو کاں فون بند گرت ء حانی ء پس ہما کوٹی ء شُت کہ حانی ء نٹک
ات انت۔

”با بہ گوش ات کہ چے آرگی انت چہ بازار ء؟“
”چوشیں کار و نیست، باریں حانی ء دل اگاں چیزے لوٹیت۔“
حانی ء ماس ء حانی چارت ء گوشت۔
”حانی چے ورے ماسو؟“ آئی ء پس ء جُست گرت۔
”ہچ نا آتا۔۔۔“

”آتا، ساپیں روگن، سیاہیں مریج بیارگوں۔“ سہمل ء دیم ترینت
ء گوشت۔

”شُر انت، بلے تو ایشاں چون کن ءے؟“
”شُر دو پچاں نا آتا۔“
”ہاں اے باشریں گپے۔ اے تو شُر گوشت۔ اگاں دگہ کارے
بوت گڑامن ء فون بہ کن ات۔“
”شُر۔ حانی ء ماس ء پسو دات۔“

”آتا اے زراں بہ دے آتا۔ بلکیں کارے بوت۔“
”تو ایشاں وتی کترا ایرکن۔ اگاں زلورت بوت گڑا ترا گوشاں۔“
ساعتے ء پد حانی ء پس گوں ساماناں اتک۔ حانی ء ماس تینوک ء
دیم ء نشت۔

”اُٹا شُر دو ء چوں پچاں؟“ سَمَل وتی بَلگ ء کُرا نِشت ء جِست
عُ گرت۔

”بیا ترا سوچ دیاں۔ تو چاراں کن من چوں جوڑے کنناں۔“
”شُر۔“ سَمَل ء زانی بند گُرت ء گوں وتی بَلگ ء نِشت۔
”اول سرا آرت بُزور بلے سکاڈڈ ء مہ کن۔ شُر دو ء آرت ہر وہد
ء کمو شُلا مگ ء شُر د بیت۔ وہدے آرت شُر بُوت تو دیست کہ نہ بز انت
ناں کہ شُلا مگ، گُرا تیننگ ء پُر کن۔ پدا ہے آرتاں چہ زوراں کن تینگ
ء سرا ریچان کن۔ آرت ء دِستے سرا تینگ ء سرا تالان کن۔ وہدے پش
ات، چپی ء کن، پدا ایرے کن۔ اے وڑ صافیں روگن ء بہ جن، پدا
شکر ء پدا کُمو سیاہیں مریج۔۔۔ بُزور باریں بہ ورے، چون انت؟“
”چون وش انت، چون نرم، آم م م م!“ سَمَل ء یک لُکھے زُرت
دپ ء گرت۔

”دگہ بہ پچ اُٹا، سک وش انت۔ من سیاہ چاہ ہم جوڑ کنناں۔“
ساعتے ء پد گس ء صافیں روگن ء بوہ تالان بُوت ء ہر کس ء یکے
یکے زُرت، گوں سیاہ چاہ ء وارت۔ حانی ہم وتی شُر دو ء وِرگ ء ات کہ
اناکت ء آئی ء موبائل ء توار گرت۔
”چون ء؟“ آئی ء جُست گرت۔

”من وِشاں۔ تو چون ء؟ ننگ چون انت؟“
”وش انت دُست۔“

”کدیں پیدا کے باریں؟“
 ”آپریشن بونگ او مر، لہتیں وہد لگیت۔“
 ”بہانہ مہ کن۔ من شر زاناں تو چیا گوشتگ ءے کہ من ننداں۔
 بلّ وتی پاٹاں۔“
 ”من چیا جو گوشتاں۔ تو وت ہم زان ءے، آپریشن بیت، کمو وہد
 لگیت پٹانی وٹش بونگ ءے۔“
 ”ہاں، شرّ، شرّ من ء سوچ مہ دے۔ بہانہ مہ کن۔ من گندے
 سرپد بوتوں کہ تو وٹش ءے انگت نشنگ ءے، پدا من ءے چے گلگ مہ
 کن۔“
 آئی ء فون بند گرت ءے حانی وتی تاکگ ءے شر دو وت ءے چے کمو دور
 تیلانک دات ءے دیوال ءے تکہ ءے دات ءے نشت۔
 ”ہاں حانی! تو وتی شر دو نہ وارت۔“ حورین ءے حانی ءے را
 جُست گرت۔
 ”بس انت، من سیر گرت۔“
 ”آٹو تو ورگ ءے ات ءے۔ چون سیر گرت؟“
 ”تو پس ءے بہ گوش باندا تیں ٹکٹاں بہ کن۔“
 ”تو گنوک ءے۔ ڈاکٹر ءے گوشتگ لہتیں وہد بہ نند۔ پدا ڈاکٹر نیگ
 ءے روگی انت۔“ گلی ءے حانی سرپد کنائنت ءے گوشت۔
 ”اودا ڈاکٹر آست۔“

حانی خاموش بُوت ۽ نشت۔ ساعت ۽ پڊ ننگ گز یوگ ۽ لگ ات۔
 دُست حانی ۽ چارگ ۽ ات انت کہ چہ گوانزگ ۽ درے کنت، بلے حانی
 وت پاد اتک ۽ دومی کوئی ۽ شُت۔ دروازگ ۽ بندگرت ۽ ہر کس ۽ ننگ
 ات بچ ۽ نہ گوشت۔ ننگ ۽ واہ ۽ زار ات بلے حانی در نینگ۔ ننگ
 برے حانی ۽ ماس ۽ زُرت، برے آئی ۽ گواہاں بلے آبیچ وشان نہ بُوت۔
 پدا حانی چہ زار ۽ در اتک ۽ ننگ ۽ زُرت، وتی کُٹ ۽ گرت۔
 ”تو ایشی ۽ سرا چیا زارائے؟“ گپے است بہ گوش ۽؟
 ”گپت چے بیت؟ گپت چے بیت؟ ۽ من ۽ کس ہیچ مہ گوشت،
 جُست مہ کنت کہ چے بُوتگ۔“

”تو گنوک ۽؟“ آئی ۽ ماس ۽ جُست گرت۔
 ”ہاں گنوک ہم من آں، گپت ہم من نہ زوراں۔ دُست من
 آں بس۔۔۔ پس ۽ بہ گوش ات ٹکٹ بہ کن، نہ لوٹیت ڈاکٹر۔“
 لہتیں روچ ۽ پدا آئی ۽ پس ۽ ٹکٹ گرت ۽ دُست واتر ملک ۽
 شُت انت۔ حانی ۽ گس ۽ مردمانی چُچی بُوت۔ ہر بیگاہ ۽ مردم گندک ۽
 اتک انت۔ تہ ماہے مردمانی چُچی ہے وڑ برجاہ ات۔ پدا مردم کم بوہان
 بُوت انت ۽ حانی گوں وتی گونڈو ۽ دلگوش بُوت۔
 سُبھے ۽ سرا حانی ۽ مورت دست ۽ ات انت ۽ ننگ ۽ مُشگ ۽
 بندگ ۽ ات تہ اوامر کہ ڈن ۽ ات، گس ۽ پُترت۔
 ”تو باریں چے نام ایر گرتگ؟“

”منی مَجگ ۽ چوشیں نام نیست، ہرچی تو گوش ۽۔“

”ہے وڑ۔ ہے جزبہ۔ اے وڑ بے من ۽ سک دوست بے، چو
 سور ۽ پنداتی روچاں۔ مپت ۽ جاہلی کن ۽۔“

حانی ۽ سر جہل آت ۽ بچ گوشگ ۽ نہ آت۔

دومی سہب ۽ حانی ۽ ماس، گنہار دُست لوٹاریگ بوت آنت ۽ ٹنگ
 ۽ نام ایر گنگ بُوت۔ دُستیں مردم جست گنگ بوت آنت کہ نام چے بہ
 بیت، بلے دُستاں گوشت کہ ہرچی او مر ۽ آئی ۽ ماس گوش آنت۔

”شپا! من الیشی ۽ نام ۽ شپا کناں۔“

دُستاں او مر چارِت بلے بچ نہ گوشت اِش۔ لہتیں و ہد گوشت
 ۽ شپا ناجوڑ بُوت۔ ملا ۽ عالم آرگ بُوت آنت۔ آہاں گوشت نام ۽ بدل کن
 ات گڑا پدا نام بدل گنگ بوت ۽ ”اُبرم“ ایر گنگ بوت۔ و ہد گوزان
 بُوت۔ لہتیں روچ او مر شرّ آت بلے پدا ہما وڑ سہبانی سرا شت پدا تہ
 دومی سہب نیاتک۔ حانی ۽ برے برے کہ پہ گونڈو ۽ زَر لوٹ ات، آئی
 ۽ رازرے نہ دات۔ برے برے بے گپ ۽ حانی ۽ سرا کو کارے گرت ۽
 برے برے حانی ۽ را کسان کسانیں گپانی سرا جت ۽۔ یک روچے وت
 ۽ ابرم گس ۽ بُوت آنت، حانی ۽ ڈن ۽ کش ات۔ تیر ماہ ۽ روچ ات۔
 حانی تاں سے کلاک چوکاٹ ۽ دپ ۽ نشت۔ او مر ۽ ماس ہم سے چار رند
 ۽ گوشت بلے بچ ۽ نہ گوشت۔ و ہدے سے کلاک گوشت، آئی ۽

دروازگ پچ گرت ۽ پدا حانی گس ۽ شُت، ابرم کہ گریوگ ۽ آت، آمباز
۽ گرت ۽ شیر ۽ دات، واپنت ۽۔

باز وهد گوست بلے او مر ۽ یکت روچے ہم حانی ۽ را زرنہ
دات۔ نہ پہ ابرم ۽ ساماناں، نیکہ پہ حانی۔ ہمے وڑا سالے گوست۔
وہدے حانی مجبور بُوت شُت وتی ماس نیگ ۽، گڑا آئی ۽ مستریں براس ۽
سامان گپت انت۔ اے یکیں روچ ۽ گپ نہ ات۔ ہر وهد ۽ حانی ۽
ز لورت بُوت گڑا وتی ماس ۽ نیگ ۽ شُت۔ آہاں سامان گپت انت ۽
دات انت۔ دو سئے رند ۽ ابرم تپ ۽ روک بُوت بلے او مر ۽ اسپتال ۽ ہم
نہ بُرت۔ وهدے او مر گیشیں گرت، حانی مجبور بُوت کہ او مر ۽ بہ
گو شیت من گس ۽ کڑے اسکول ۽ وانیناں۔ اے گپ ۽ سرا آئی ۽ باز
کو کار گرت بلے پدا وهدے حانی ۽ ماس ۽ گوہاراں حانی ۽ پس ۽ گوں گپ
گرت، ۽ پدا حانی ۽ پس ۽ گوں او مر، گڑا او مر ۽ رَضا دات کہ بُرو بہ
وانین۔ بنداتی روچاں او مر ۽ پچ نہ گوشت بلے پدا وهدے کہ برے
برے حانی ۽ دیر گرت یا موبائل ۽ چست نہ گرت پدا شک گنگ ۽
بندات گرت۔ یکت روچے ہمے گپ ۽ سرا او مر ۽ حانی ۽ را سک جت۔
آنچو جت ۽ کہ حانی ۽ دم بند بُوت۔ حانی ۽ وانینگ یل دات ۽ وتی ماس
نیگ ۽ شُت ۽ دُز ستیں گپے حال دات انت۔ بلے حانی ۽ پس ۽ گوں او مر
۽ گپ گرت ۽ حانی پدا وتی گس ۽ شُت۔

اے وڑبارین چینکس رندء بُوت کہ حانی ء لٹ وارت، وتی ماس
نیگ ء اُتک ء پدا راہ دیگ بُوت۔ گڑا یک روچے او مرء حانی ء را
گوشت، ”تئی ماس، پس ترا دوست نہ دار آنت؟ من ترا اینکس جناں،
پدا ترا پہ لٹے ورگ ء راہ دیاں؟“ آئی ء ٹھک دات ء گوشت۔ بلے حانی
ء بچ نہ گوشت۔

یک روچے او مرء ء ہے گپ ء سرا حانی جت کہ تو پرچہ وتی
موبائل ء گپ ء بُوتگ ء، وہدے من رنگ گرتگ۔ حانی ء زاہ ء بدے
گرت، باز جت ء۔ حانی ء ابرم زرت ء وتی ماس نیگ ء اُتک ء ہے
گوشت ء کہ نوں من ء بہ کش ات من آئی ء گس ء نہ رواں۔ وکیل
آرگ بُوت آنت، او مر لوٹارینگ بُوت، آئی ء پہلی لوٹ ات ء پدا حانی ء
ابرم زرت ء وتی گس ء شت۔

یک روچے پدا او مرء حانی سک جت۔ آئی ء پاد آگ ء جہد
گرت، وتی دست ء زمین ء ایر گرت آنت، دیوال ء داشت ء پاد
اُتک۔ وتی گُشان ء زرت، چہ الماری ء شوکیں بلوچی دوچی نیں سوٹے
کش ات ء ء پسیل ء شت۔ وت ء شُشت ء، سوٹ ء پر گرت ء ابرم
ء ودار ء نشت کہ چہ اسکول ء آگی ات۔ آئی ء گس ء دُزستیں سامان
آیانی جاہ ء ایر گرت آنت۔ اشکرے پر ء گرت، سوچکی ء سرء دات
تہ ہمینکس ء ابرم اُتک۔۔۔

”اُنا چو نیں وئیں بوہے“۔۔۔ ابرم انچو کہ گس ء پُتر ت ہے
گپ ءے جت۔

حانی ء بچکندت، ابرم بگل ء گرت۔ آئی ء پیشانی ء چک ات ء
آئی ء را گوشت ءے کہ تو پُچاں مٹ کن، من نان کاراں۔

دوئیناں نان وارت ء حانی ء نان چست گرت آنت، رزان ء
شُشت آنت۔ پدا اتک وتی گد ءے دست ء گرت پہ دوچگ ء۔

ابرم ء وتی لیبوک زُرت آنت ء گوازی ء لگ ات۔ آئی ء
لیبوکانی تہا پلاسٹک ء بُتوک ہست ات کہ لہتیں جنک ات آنت ء لہتیں
بچک۔ ابرم ء ہر وہد ء گوں جنکوئیں بُنکاں گوازی گرت۔

بچکانی بُنگ ءے زُرت آنت ء ویر ایر ءے گرت آنت، یا برے
برے دور ءے دات آنت۔

یک روچے ابرم ء وتی لیبوک چارت آنت۔ ہے بچکانی لیبوک
ءے در گرت آنت ء ایشاناں چارگ ء لگ ات۔ آئی ء چم در گُرات آنت،
دست ءے لرزگ ء ات آنت، چم ءے ملگل ات آنت۔ آپاد اتک، شُشت
چہ پلسل ء کسانیں تاسے ء تہا گر میں آپ ءے مان گرت ءے آورت۔ ہے
چنکائی بُنگ ءے زُرت آنت۔ تاس ء چپ ء چاگرد ء اوشتارینت آنت ء
بچکانی بُنگ آپ ء تہا مان ءے گرت آنت۔ ہر کجام بُنگ ء کہ مان گنگ ء
ات، آئی ءے گردن ءے گپت ءے آپ ء تہا مان گرت، پد ءے چاپ ءے جت۔
وتی ماس ء را گوشت ءے کہ منی جنکوئیں بُنگ چوں گل آنت۔

نان ۽ ورگ ۽ پد حانی ۽ نپاد تالان گُرت اُنت ۽ ہر دُکاں سر پہ
بالشتاں ایر گُرت اُنت۔۔ حانی ۽ درستی لیدانی بٹن بُرز گُرت اُنت۔ گس
تہار بوت ۽ دوئیں وپت اُنت۔

دومی روچ ۽ ابرم اسکول ۽ شُت، آئی ۽ ماس گوں وتی کاراں
دزگٹ بوت، وتی درستی کار ۽ گُرت اُنت، پُچ ۽ شُشت اُنت، استری
۽ ہم گُرت اُنت پد ۽ وت ۽ تیار ۽ گُرت ۽ تچک بوت۔

ابرم ہم چہ اسکول ۽ اُتک۔ حانی ۽ ابرم نان دات ۽ پد ۽ ابرم وتی
لیبوکاں گوں گوازی ۽ لگ اُت۔۔۔

”ابرم کتبہ وپس۔۔۔ تو سر پہ ہوش بہ بُو۔۔۔ پد ۽ گوازی بکن“
ابرم وتی لیبوکاں پلاسٹک ۽ گنگ ۽ اُت، تہ لیبوک ۽ بار بار چہ
دست ۽ کپک ۽ اُت اُنت، گوش ۽ دست ۽ لرزگ ۽ اُت اُنت۔۔۔
آئی ۽ ماس پاد اُتک، لیبوک ۽ پلاسٹک ۽ گُرت اُنت، آئی ۽
بالشت ۽ چہ نپادانی سرا جہل ۽ ایر گُرت ۽ آئی ۽ را پہ وپسگ ۽ گوشت
۽۔ ابرم ۽ وتی چم مُچ گُرت اُنت ۽ واپ کپت۔ بلہ انچو کہ واپ
کپت، شریں ساعت ۽ پد پچ لرزات ۽ گزیوگ ۽ لگ اُت۔ آئی ۽ ماس
پاد اُتک ۽ ابرم ۽ ساٹینٹ ۽ جُست ۽ گُرت کہ چہ بُوتگ۔ بلہ
ابرم انچو پیسگ ۽ اُت کہ توار ۽ در نیک۔ آئی ۽ ماس ۽ پہ جنجالی ۽
ابرم ساٹینٹ۔ وہدے آ وشتان بُوت، وتی ہما لیبوکانی پلاسٹک ۽
زُرت ۽ چہ لیبوکاں مرد کوانی بُت ۽ کش اُت اُنت ۽ دُور ایر ۽

گُرت اُنت۔ آئی ء ماس سرپد اُت بلے بچے نہ گوشت۔ وہدے کہ آئی
ء ماس چہ واب ء پاد اُتک، وت ء ء اُبرم ء تیار ء گُرت۔
”اُتا، کُجارواں؟“ اُبرم ء وتی ماس گوں وتی حشکیں لُٹاں ء
نر میں توار ء جُست گُرت۔۔۔
”کُمو اُتا ء نیمگ ء رواں“

”من نیا آں گوں۔ تو بُرو، من ہدا باں“
”گنوک ء؟ اِد ء کس نیست۔ تئی بنگ شتنگ گردگ ء، کبر ء
آئی ء ماس ہم وتی اُتا ء نیمگ ء شتنگ اُنت۔ ایوک ء چے کن ء؟
چمپلاں پاد ء کن بہ ریاں۔ من گس ء بند کناں۔“
اُبرم ء وتی گُشاگ زُرت ء سر ء گُرت، چمپل ء زُرت اُنت ء چہ
دروازگ ء اُدیم بوت۔ کُمو سر ء کش اُت، اینگو آنگو چارات ء تہ کس
نیست اُت۔ وتی ماس ء دست ء ترزند داشت ء گوشت ء کہ ”پدا زُوت
کایاں؟“۔ آئی ء ماس ء بچ نہ گوشت ء ہر دو رہادگ بُوت اُنت۔ آئی ء
ماس ء گس ہے یکس کمپان ء اُت اُنت پمیشا زُوت سر بوت اُنت۔ اود ء
شُت اُنت تا آئی ء بنگ شتنگ اُت، گُد ء دوچک ء اُت۔ انچو کہ اُبرم ء
دست وت ء راشنگ ء جت۔
”بیامنی بانگ! من شنگ پر تو۔ تو کُجا بُوتگ ء؟ تو چہ اسکول ء
پیدا ک اُت ء، من ترا توار گُرت، اینکا توار دات تو نیا تک ء۔“

بَک گوں آئی ء گپ ء آت بلے ابرم اگولو آت، سربنگ آت۔
دماں پہ ساعت چہ دریگ ء سربنگ ء آت۔ ہے دماں ء ابرم ء ترو ہم
آتک آنت۔ آہاں ہم ابرم دیست، گل بُوت آنت۔

”مروچی و گلی آتنگ۔ بیاباریں چون ءے تو؟“

”من و شتاں“۔۔۔ ابرم ہے ساعت ء وتی گُشاں ء لمب ء برے
تاب دیگ ء آت ء برے تچ گنگ ء آت۔ بلے ہر و ہد ء کہ چم ءے چست
گُرت آنت، چہ دریگ ء سربے کش ات، آئی ء یک ء دورند ء وتی ماس ء را
گوشت ءے کہ بیارواں گس ء، بلے آئی ء ماس نیک گوں۔ و ہدے آئی ء
مکن گُرت، ابرم وت پاد آتک۔
”کُجارو ءے گلی؟“

”من وتی گس ء رواں۔“

”اود ء کس نیست۔“

”من وتی اسکول ء کاراں کنناں۔۔۔“

”بلے تنی ماس ء گوشت کہ کار نیست مروچی۔۔۔ آئی ء
ترو ء گوشت۔“

”تو پرچہ ابرم ء سرپد نہ کن ءے۔ آئی ء ٹیچر ء ہم من ء گوشتنگ
کہ ابرم کلاس ء خاموش خاموش آنت، ہیچ گپ نہ کنت، نہ ڈن ء روت۔“
ابرم ء ترو ء وتی گوہار بزاں ابرم ء ماس جُست گُرت۔

”من چینیئس رندء سرپدے بہ کناں؟ تھامن ء بہ گوش ات۔ آ
ہر شپ کیت، آژادیم ء کنت ء بہارے دنت کہ بیج جاگہ مہ رو۔ گوں کس
ء گپ مہ کن۔ اگاں گرت یا جاہے شت ء من تئی پاداں گڈاں۔ اے
وڑء آکجا شر بیت“؟

”ایشی ء اللہ وت اے بزرگ ء حقانی جُست ء بہ کنت۔ پس ء نام ء
لائق نہ انت، اے بزرگ ء کہ اے وڑ کنت“؟

حانی خاموش ات، بیج ء نہ گوشت ء وتی گس ء شت۔ وہدے
کہ حانی ء گس ء پاد ایر گرت، ہوش ء شت۔ آئی ء دیست کہ ابرم وتی
لیبوکاں گوں جبر ء انت ء سکا کندگ ء انت۔ ابرم ء دست ء یک کارچے
ات ء لیبوکانی تہ ء ہما بنگ کہ بچک ات انت، آہانی سرے چیلیننگ
انت ء دور دا تگ ات انت۔

””ابرم۔۔۔۔ او ابرم۔ توچے گنگ ءے“؟
”آتا ادا بچار اے تئی وڑء انت۔ سہب ء بکرتا اٹو کار ء بو تگ،
بلے اے مرد کو کہ اتک آژا جت ءے۔“

”گڑا ایشانی سر تو چیا رُوسیننگ انت“؟
”اے دُست ہمے جنیناں جن انت آتا۔“

حانی ہبگہ بوت ء دیم ء رنگ ءے گوشے بدل بوت۔ حانی ء ابرم
بگل ء گرت بلے ارس ء نہ رتک انت، چپ ات۔ دل ء گوشت ءے کہ
من آزمان ء سر ء بہ زوراں بلے دل ءے پہ دنتان داشت۔ ابرم ء آئی ء

ماس نشنگ ات انت کہ گاڑی ئے ۽ آگ ۽ توار بُوت۔ ابرم چہ وتی ماس ۽
بگل ۽ در اتک، درِیک ۽ سرے کش ات۔ جلدی اتک وتی نشان ئے سرے
گرت، کتاب ئے دیم ۽ گرت ۽ کُنڈے ۽ نشت۔

”ابر م۔۔۔ او ابرم منی لاڑی“۔۔۔ او مر میزان میزان ۽ ابرم
۽ نیمگ ۽ اتک۔

او مر ۽ چم سہر سہر ات انت، سگریٹ ۽ بو ۽ ات۔۔۔۔۔
”او مر! ایٹی ۽ بل“

”ہا ہا ہو۔۔۔۔۔ بلے من یک شوکیں چیزے آؤرتگ وتی جنک ۽
واستا، بلے خیر نوں شپ انت۔ انوں مہ چارے، پدا سہب ۽ بہ چارے۔ تو
من زاناں پیروک ۽ نیمگ ۽ نہ شنگ ئے، برو باریں حال ئے بہ گر بیا!
ابر م وتی بان ۽ چہ در اتک بلے اود ۽ نہ شت چیا کہ آسردا ات۔
”تو حالاں بہ دے باریں، کجا بونگ ئے مروچی“؟۔

”من کجا رواں۔۔۔ بس ماس ۽ گس ۽ شتاں کمو“۔۔۔

او مر زار ۽ بوت۔ آئی ۽ سہریں چم گنتر مزن بُوت انت۔
”ترا من ہزار رند ۽ گوشتگ وت برو جہندم بو، منی جنک ۽ مہ بر
گوں۔ پرچا تو سَر پد نہ بہ ئے“؟

”بلے چیا؟؟؟ اود ۽ تو کجام حرا بی دیستگ کہ اود ۽ نیلے ئے۔
سور ۽ تو بند گرتگ مارا، بچ جاہ ۽ توروگ ۽ نیل ئے۔ نو کری ۽ تو نیل ئے،

ہرچ وڑء تو من ء بندیک گرتگ۔ من مروچی تک ہیچ نہ گوشنگ بلے آ
گسانیں زہگے۔ چو دل تیزک ءے مہ کن، گنوک بیت۔۔۔

”آمنی زہگ انت، ترا کار نیست۔ باز گپ جت تو کشیں ترا۔۔۔
ابرَم کہ دُن ء اوشتاتگ ات، وتی دست ءے گوشانی سرء ایر گرت
انت۔ آسرپد ات کہ اے مروچی نیں کار نہ انت۔ آئی ء ماس ہزار رندء
بے گناہ ء لٹ ورگ ء دیستگ ات بلے خاموش بُو تگ، وتی ماس ء وڑء۔
”پاد ء منی سرا مہ ور، بہ رونانے بیار۔“

شپ ء دہنج ات۔ حانی ء وتی بان ء تھا ہر وہدء فرتج ء ورگ ایر
گرتگ ات۔ وہدے کہ او مر اتک آئی ء نان گرم گرت ء دات انت۔
حانی ء نارشت گرم گرت انت۔ نان، آپ، سلا د، دُرست او مر ء دیم ء
پرزونگ ء سرء ایر گرت انت۔ او مر ء دست شُشت انت ء اتک۔ وتی
دیم ء نان ءے زرت ء نارشتانی تہ ء پُندُ ات ءے۔ انچو کہ اولی لُتہ ءے
وارت، پدء در ءے گرت۔

”اے نان انت؟؟؟؟؟؟؟ بہ روایشاں وتی ماس ء را بہ دے۔“
او مر ء تالک زراب ء دُور دات کہ نارشت گس ء رتک انت۔
حانی ء ہیچ نہ گوشنگ ء پاد اتک ہے تالک ء نارشتانی صاف گنگ ء نژ آرگ
ء۔۔۔ ابرَم ء وتی گوش سکا بست انت ء ہمود ء کونڈ بوت نشت۔ آئی ء پاد
لر زگ ء ات انت بلے داشت انت ءے۔۔

”من ترا گوشگ ء آں چو نیں نان انت ء تو پسونہ دیئے من ء؟
 کئی گوشگ ء سرا چو چم پیش دارگ ء ہاں؟ تو نزان ء من ء؟؟؟
 کُشاں ترا من، کپ کپ کناں، تئی دست ء پاداں کُچک ء
 دیاں۔۔۔“

ابرَم گزیوگ ء ات۔ یک دستے زُرت ء وتی دپ ء سر ء ایر ء
 گُرت کہ توار در مُیت۔۔۔ دو سے رند ء ہے ساعت ء دروازگ ء دپ ء
 پُچک ء مُرینت کہ رواں گس ء تھا وتی ماس ء کُرا، بلے آئی ء شُت نہ
 گُرت۔ آئی ء ماس ء آ سوگند داتگ ات کہ تو ہر وہد ء منی کو کار ء توار
 اِش کُت انت، گس ء میا، کس ء حال مہ دے۔ ابرَم بڑگ ء بے وس
 ات، کوئڈ ات، نشنگ ات۔ گزیوگ ء ات بلے بے توار ات۔۔۔
 ”بہ رو پہ من دگہ نازُشت بہ گر، ادا نو“
 ”گس ء ہیچ نیست!“

”چے تو گوشگ ء؟؟؟ او مر ء حانی ء بردست گپیت ء ابرم ء
 گوشاں تُرندیس شہماتے ء توار کپیت۔ ابرم ء جان لرزگ ء لگ ات۔
 لَپر زگ بوت۔ ارسانی سبب ء چہ آئی ء نک حشک ات۔ بلے شہماتانی توار
 بند نہ بوت۔ حانی ء ہیچ توار نیست ات۔ ہر وہد ء کہ او مر ء حانی جتگ،
 حانی ء ہیچ نہ گوشگ، بس خاموش بُویتگ۔ اے رند ء ہم خاموش ات۔۔۔
 ”تو من ء چم پیش دارے ہاں؟؟ تو چے گوشگ کہ من ترا اِء
 وش دل کناں؟ ترا چہ شوک تریں مُچ انت۔“

”لٹ کج انت، لٹ“۔۔۔

اومر وتی سرء کچینگ ء ات، انجوش ات کہ گند ء تریاتی ء ء
تریاق گار بہ بیت چون بیت۔ گس ء دُستیں چیزاں دور دیان ات کہ لٹ
ء بگنداں بلے لٹ ء نہ دیست۔ وہدے لٹ ء نہ دیست چم ء گوں
موبائل ء چار جرء کپت انت۔ ہمے چار جر ء زراب ء کش ات ء حانی ء
دیم ء اتک ء نشت۔۔۔۔

انچو دنتان گنگ ء ات کہ کسے ء بہ دیستیں ہمے سمائے گرت کہ
انسانے ء دزو شم ء حیوانے نشتگ۔

”ہرچی کن ء بکن، بلے منی زہگ ء سرء ظلم مہ کن۔ اومر! آ
اود ء اوشتاتگ۔ گ۔۔۔۔ گ۔۔۔ گنوک بیت۔۔۔ حانی ء وتی لبز پہ
واری ء یکجا گرت انت ء گوشت۔

”اڑے اوشتاتگ۔ من اتوں توار ءے کناں۔“

اومر شت ابرم ءے آورت۔

”ابرم! بچار تئی ماس گپ نہ زوریت۔ ہر کس گپ نہ زوریت ہمے
وڑے کناں۔ بچار۔۔۔“

اومر ء زراب ء ہمے ویر (تار) زرت ء حانی پد ء جت۔ انچو جت
ء کہ ویر سست۔ حانی ء جان سبز سبز بوت، بلے اومر ء بس نہ گرت۔
حانی خاموش ات بلے وہدے چم ءے پہ ابرم ء کپت انت تہ دیست ءے کہ

حانی ء دار تڑون ء مان داشت آنت۔ آئی ء تڑون ء را ہمینکس
 دار مان گرت کہ چہ آس ء بزانز ء سہر سہر بوت۔۔
 ابرم ہم چہ اسکول ء آتک ء اے ندارگ ء دیست۔ وتی چچ
 ء مٹ گرت آنت۔ لیبوک ء در گرت آنت تہ دیست ء کہ دگہ یک
 مز نیں بٹکے آئی ء پلاسٹک ء تھا ات کہ دست ء سہر سہر ات آنت۔ آئی
 ء بندیکے زرت، بچکویں بھکانی دست بست آنت، پلاسٹک ء تھا گرت آنت ء
 چہ گس ء در آتک۔
 وتی ہما در ستیں بٹک کہ مردین ات آنت، آس ء تھا دور ء
 دات آنت۔

پنچھی بہر

دیوالانی سرء سیمسر

حانی یک روپے تشنگ ات ء جیرگ ء ات کہ، ”جینک دُڑست
انچوش انت یا تہنا مناں کہ چو بد بخت آں؟ من ء نہ وتی مرد ء گس ء
جاگہ است نیکہ وتی ماس نیگ ء۔ کس من ء سرپد بونگ لوٹک ء نہ انت۔
پس گوشت کہ من ماس نیگ ء بہ ننداں، مردم چے گوش انت۔ مرد نیگ
ء کایاں مرد شِگان جنت کہ تئی پس ء ماس ترا دوست نہ دار انت۔ آئی ء
باز جیر ات ء پدا چم ءے پہ ابرم ء کپت انت کہ گوں وتی لیبکاں سرمہ سر
ات۔ آئی وتی ارس ساپ گرت انت ء ابرم ء کر ء شت۔ آراکٹ ءے
گرت ء گپ ء لگ ات۔

”بارین ابرم ء لیبک کج انت۔ چینکس لیبک انت ابرم ء با
۔۔۔ گپ گپ ء آگوں ابرم ء گوازی ء لگ ات ء دلگوش بوت۔ آگوں
ابرم گپ ء ات کہ او مر ہم اتک۔

”ہاں نوایشی ء سوج دیگ ءے؟ منی زہگ ء وتی وڑامہ کن، وتی یل
چری ء بے گ۔۔۔ آں ایشرا سوج مہ دے۔“

”او مر! اے کسانین زہگے، ایشی ء دیم ء چوش مہ گوش۔“

”اے منی زہگ انت۔ ترا کار نیست من چے گوشاں چے نہ گوشاں۔ تو وتی بُنڈ وکاں بند، تئی چھٹی انت۔“

”چے؟“

”کڑے؟ نہ اش کن ہے؟“

”تو من ۽ گوشگ ۽ ۽ کہ من چے گس ۽ دریا آں؟“

”ہاں! چے منی گس ۽ دریا، نوں بس انت۔“

”ہاں!!! چوں بس نہ انت۔ دگہ چنگ کہ تئی واستہ گنوک انت،

من ۽ چون کن ہے تو؟“

”واہ۔۔۔ زبان ۽ بہ چار ات زال ہے۔ زبان ۽ رودیتنگ ہاں؟“

”ہاں رودیتنگ۔ پیسرا من خاموش بوٹگاں کہ ایوک بوٹگاں، نوں

من ترا نیلاں کہ تو اے زبان ۽ منی زہگ ۽ دیم ۽ کار مرز بہ کن ہے۔“

”زہگ؟؟؟، تئی؟؟؟“ آئی ۽ ٹھک دات ۽ گوشت۔

”ہاں منی زہگ۔۔۔“

”مُچ بوٹنگ ترا زہگ۔ زہگ ۽ من ۽ بہ دے ۽ درا چے گس ۽۔“

”من کہ رواں، ابرم ہم کسیت گوں۔“

”واب ۽ بہ گند تو ابرم ۽۔“

حانی ۽ ابرم بڈ ۽ گرت، بلے او مرپہ زور ابرم پچ گپت۔ حانی ۽

دست ۽ گپت ۽ گرت ان ۽ گرت، چے گس ۽ درے گرت۔ حانی چوکانٹ

۽ دپ ۽ نشنگ ات، گریوگ ۽ ات۔ آئی ۽ ہم جزات ۽ او مر ۽ ماس باز رند

ء گوشت انت بلے بچ اش نہ گوشت۔ حانی تہ دیر ء نشت بلے او مرء
دروازگ بچ نہ گرت۔ تہ بیگا ہے ساعت ء حانی ء ماس ء چم پرانی ء کپت
انت کہ چوکاٹ ء دپ ء نشتگ ات، آڑوت زوت اتک۔

”حانی! چے بونگ ترا؟“

”بچ نہ بونگ۔ آئی ء وتی مود، گشتان شرگرت انت ء گوشت۔“
”ادا مردم گواہ نہ کنت؟ او مرء ماس، ادا او مرء ماس۔!!“ آئی
کوکارگرت ء توارگرت۔

او مرء ماس در اتک ء اتک۔۔

”شنے سیگاں دل مان نیست؟ تنی بچک منی جنک ء بہ کشیت، تو
انچو خاموش بے مندے؟“
”چے بونگ زانا؟“

حانی ء دیم ترینت، کند گے جت ء ء بچ ء نہ گوشت۔
”تو پرچہ وتی گنویں بچ ء سرپد نہ کن ء؟ کشیت منی جنک ء؟؟“
”تو وتی جنک ء سرپد کن ماسی۔ آ مردینے۔“
”نوں کہ آ مردینے ہرچی کنت بہ کنت؟“

او مرء گپانی توار اش کت انت، چہ گس ء در اتک۔
”تو کدی پہ جانورے بونگ ء بانی؟ انچوش کناں؟؟ تراوت ء
گوہارے نیست؟ اگاں منی جنک ء نہ زورے، عزت نہ دے، منی جنک نہ

کپتک۔ تو ہم اے گپ ء بہ زان کہ تنی بابت ء دُڑست سرپد آنت، ترا ہم کس نہ زوریت۔“

”دادا تو مئے گپاں سرپد نہ ءے۔ تو بچّ مہ گوش۔“

”من پیسرا نہ گوشنگ، نوں گوشاں۔ دُورا آتا گوسہرُ و! آئی ء ماس ء او مر تیلانک دات ء ابرم چہ گس ء زُرت ء حانی ء پاد گُرت، ہمراہ ءے گُرت ء شُت۔“

دُڑستیں گپ حانی ء پس ء دیم ء ایر گنگ بوت آنت ء ہے فیصلہ بوت کہ نوں حانی نہ رُوت۔ تہ چار ماہ حانی وتی ماس نیگ ء بُوت۔ پدا او مر ء کلوه ء قاصدی بندات بُوت آنت۔ گس ء آتک، حانی ء پس ء ماس ء چہ پہلی ءے لوٹ ات۔ حانی ء دُست ء پاداں کپت، بلے اے رندی حانی ء گوشت کہ من نہ رواں۔ او مر ء باز جہد گُرت بلے حانی ہمراہ نہ بوت۔ یک روچے حانی وتی کوئی ء گوں ابرم نشنگ ات کہ او مر آتک۔ آ کوئی ء پُترت ء دروازگ ءے بند گُرت۔

”د۔۔۔۔۔ دروازگ چیا بند گُرت؟“

”ترا چیا چوٹر سیت۔ من بچّ نہ کنناں۔ تو من ء باز دوست ءے قسم انت۔“ او مر ء حانی ء دست گپت آنت ء گپ ءے بندات گُرت۔ من کور بُوتگاں، آشو میں جنک ء من ء پساریننگ۔ من دز بندی کنناں واتر بیا۔ بے تو منی زندگی وٹش نہ انت، اے گپ ء من نوں سرپد بُوتگاں۔ من ء پر تو ء پہ ابرم باز زہیر کنت۔“ آگپ ء ات کہ دروازگ ء گلگ ء توار بوت۔

”دروازگ ء چچ کن حانی۔“ حورین ء گوشت۔
 حانی پاد آتک، دروازگ ء چچ گرت ء حورین گس ء پُترت۔
 ”تراپچ زلورت نہ ات ایثی گپانی گوش دارگ ء، بیارواں۔“
 آئی ء حانی ء دست گپت ء رہادگ بُوت۔
 ”حورین من باز شرمندگاں۔ من ء پہل کن ات، نوں چوشیں
 ردی نہ بیت۔“

حانی چہ کوئی ء در آتک ء گوں وتی گوار ء شت۔
 باز و ہد گوشت، اومر ء برے حانی ء را فون گرت، برے گس ء
 آتک۔ یک شپے حانی و ہدے پہ و اب ء تچک بوت، باز جیڑ ات ء کہ،
 ”ابر م ء مردم چے گوش انت کہ بے پس ء رُستگ۔“ آ پہلی لوگ ء
 انت، بلکیں شر انت۔ آئی ء سچہمیں شپ پہ جیڑگ گوازینت۔
 سہب بوت گڑا حانی وتی پس ء کڑا شت ء گوشت ء کہ، ”من
 وتی گس ء روگ لوٹاں۔“

حانی ہے سہب ء وتی گس ء شت۔ وتی گس ء ذمہ واری ء
 زرت انت ء ہر سئے گل ء شادان بُوت انت۔ حانی ہر کجا کہ شت
 آئی ء رضائے دات، وت ترینگ ء بُرت انت ء۔ ابرم ء سامان ء
 گپت آؤرت انت، پہ حانی ء گد ء دگہ سامان ء ہم آؤرت۔

یک روپے حانی نشنگ ات، وہدے آئی ۽ ناکوزاتک اتک انت۔
آہاناں وش اتک ۽ گرت۔ آہاں گوشت کہ مالوئگ ۽ اتلگ آں، مروچی
شہباز ۽ جل انت۔

”حد اوند پہ مراد بہ کنت شمار۔“

وہدے اے شت انت، حانی ۽ پہ وت ۽ پہ ابرم ۽ پچ کش ات ۽
استری گرت انت۔ او مر ہم پیشیم ۽ اتک ۽ چم ۽ وہدے گوں گداں
کپت انت جست ۽ گرت، ”اے کجاروگ ۽ ات شہا؟“
”سور ۽ شہباز۔“

”ترا کئے گوشت کہ برو؟“

”منی ناکوزاتک انت او مر۔“

”بہ بیت۔۔۔ من ترا رضا نہ دیاں کہ تو برو۔“

بیگاہ بوت، دُزست سور ۽ شت انت۔ حانی ۽ گوہاراں حانی ۽ را باز
فون گرت بلے حانی چست نہ گرت۔ یک رندے پدا حانی ۽ دگہ جاگہانی
روگ بند بوت ۽ حانی ہرچ ہماگپ زرت کہ او مر ۽ گوشت۔ برے او مر
شرآت ۽ برے او مر ۽ اے ہم نہ چارت کہ ابرم نشنگ ۽ آئی ۽ دیم
۽ حانی ۽ جت۔

یک روپے ابرم چہ اسکول ۽ اتک ۽ ماس ۽ چارات ۽ جست
۽ گرت، ”آتا، آتا ۽ پدا جتگ؟“

حانی ء ارس رتک اُنت۔ ابرم ءے امباز گُرت ء وُتی ارس
 ءے پھک گُرت اُنت ء گوشت ءے، ”اُنا منی چُک، تو بہ روگداں
 مٹ کن۔“

ابرم ء وُتی گد مٹ گُرت اُنت ء پداشت دومی نیمگ ء کہ حانی
 ماس ء گس ات۔

وہدے اومر اُتک، ابرم ءے لوٹ ات۔ حانی ء گوشت دومی
 نیمگ ء انت گڑا آئی ء کوکار بندات گُرت ء ابرم ء را توار ءے پر گُرت۔
 ابرم تچانی ء اُتک وُتی پس ء دیم ء اوشتات۔ آئی ء ابرم ء دست
 زور ء گپت، چم ءے مزن ء پچ گُرت اُنت ء گوشت ءے، ”نوں آنیمگ ء
 نہ روئے۔“

اومر در اُتک ء ابرم گز یوگ ء لگ ات۔ حانی ء ابرم امبازاں
 زُرت ء ساژینت ءوت ء آگوں ابرم ء لیبکاں گوازی ء لگ ات اُنت۔
 بازیں وہدے گوشت، ابرم ہم آنیمگ ء نہ شُت بلے ہر وہدے
 وُتی پس ء توار ءے اش کت، تچان بوت گس ء کُندے ء نشت۔

یک سہبے ء وہدے ابرم ء اسکول ء چھٹی ات، آگوں وُتی
 لیبکاں گوازی ء ات۔ اومر وُتی کارے ء شتک ات۔ وہدے ابرم لیبکی
 گوازی ءے چے شزار بُوت گڑا وُتی سینکل ءے زُرت ء چلا نیمگ ء لگ ات۔
 ساعے ء پدا آئی ء ناکوز اُتک ہم گوں وُتی سینکلاں اُتک اُنت۔ سیناں وُتی
 وُتی سینکل زُرت اُنت ء گس ء دیم ء چلا نیمگ ء لگ ات اُنت۔ سینکل

96

آئی ء میدان کُت ء ابرم ء کمبل دُور کُت تہ آئی ء چمّ بند
ات آنت۔

”ابرم۔۔۔ او ابرم۔۔“ حانی ء توار کُت بلے آئی ء چمّ تچ نہ
کُرت آنت۔

حانی ء ابرم ء را بڈ ء جت ء نادینت۔ ابرم وتی ماس ء امبازاں چیر
بُوت بلے بچ ء نہ گوشت۔
”چے بُوتگ لاڈی؟“

”اُم۔۔۔۔۔ م۔۔۔۔۔ ما۔۔۔۔۔ من۔۔۔۔۔“ آئی ء ہیسک
ات ء گوشت۔

”ہاں! بہ گوش۔۔۔۔۔ چے بُوتگ؟“
”م۔۔۔۔۔ م۔۔۔۔۔ من نہ شُ۔۔۔۔۔ ش۔۔۔۔۔ شتگ آں آد۔۔۔۔۔ د۔۔۔۔۔ دیم۔۔۔۔۔“

حانی ء چمّ در گُرات آنت ء ابرم ء امبازاں زُرت ء آرا
ساڑا سینت ء۔ تہ دیر ء گول ابرم ء نشت ء آئی ء را سرپدے کُرت۔
”آبا من ء جت نا؟ من نہ شتگ آں۔“

”انا کہ گوشتگ آبا جنت؟ آبا بس گوشت دیر ء تہ اود ء مہ بُو کہ
من چیزاں کاراں آدگہ ور آنت اش۔“ آوتی ماس ء گپاں گوش دارگ
ء ات ء کولونز ات ء نشتگ ات۔

آئی ء سر سُرینت ء پدا سر ء جہل گرت ، نشت۔
 ”سر ء بُرز کن من ء بہ چار۔ تئی ماس ء بلیکیں ترا جبر داتگ کہ
 مرو۔۔۔ تو جبر داتگ؟“ حانی کہ دیوال ء تکہ داتگ ات ء ء نشتگ
 ات، آئی ء را جُست ء گرت۔
 ”من چیا جبر ء دیاں۔ تئی دیم ء انت تو گندگ ء ء۔ جُست
 ء کن، پرچہ چُش انت۔“
 ”ادا بہ چار لاڈو۔۔۔“ آئی ء ابرم ء سر چُست گرت ء گوشت۔
 ”تو شُتگ ء نا؟“
 ”آئی ء سر سُرینت ء گوشت، ہاں (ہو)۔“
 ”پرچہ؟؟؟“
 ”س۔۔۔۔۔س۔۔۔۔۔س۔۔۔۔۔ سینکل ء چلائینگ ء بُونگاں۔“
 ”گڑا کہ ترا بُرت اُودا؟“
 ”وَت۔۔۔وَت شُتاں۔۔۔“
 ”وَت شُت ء؟ گندے مرچی ء پد تو شت ء نا، تئی پاداں
 گڈاں۔ سر پد بوت ء؟“ آئی ء ابرم ء بردست سکا گپت ء گوشت۔
 ساعے ء پد آئی ء ابرم ء دست یل گرت ء وَت ڈن ء شُت۔ حانی ء وتی
 ارس پہک گرت انت ء ابرم امبازاں زُرت، ہر دو گزیوگ ء لگ ات
 انت۔ حانی ء ابرم ساڑا یمنت کہ ابرم واب کپت۔

حانی ء اومر ء رانان دات ء نپاد تالان گرت انت۔ وت ہم
 وپت بلے سبھیس شب آگاہ ات۔ برے ارس ءے صاف گرت انت،
 برے ابرم ء چار ات، تہ انجوشی ء آئی ء چم ڈگ ات انت ءواب کپت۔
 انجو کہ آئی ء چم مچ گرت انت، آئی ء جہان تہار بوت ء ہے کوئی ء کہ آ
 وپنگ ات، یک سردیں گواتے ء کش ات۔ آئی ء چار ات تہ آوتی کوہنیں
 گرسانی پُشت ء اوشتاگ۔ چار نیمگ ء تہاری ات ء کچکانی ونگ ء توار
 ات۔ دیوال سک بُرز ات ء آئی ء پادانی دیم ء دنز چست بونگ ء ات۔
 آہما دنزاں چارگ ء ات، تہ ہے تہاری ء بیمنائیں خاموشی ء کسے ء پاد
 بز مشانی توار بوت۔ آئی ء چک جت، چار ات تہ مردینے۔ دِزا جیں
 چادرے سیرا ات ءے۔ دیم ء نیم ءے چیر داتگ ات، بس یک چمے درا
 ات۔ ہما یکیں چم سک مزن ء سُر سُر ات۔ آئی ء وت ء پُشت ء چک
 ات بلے ہما مردک نزیک آہاں بوت۔ آئی ء وتی دپ داشت ء تچگ ء جہد
 گت بلے گوں بُرزیں دیوالاں ڈوک وارت۔ مردک ہم آئی ء نزیک ء
 اتک۔ ہمنچو نزیک کہ وہدے حانی ء آئی ء نیمگ ء چار ات۔ آئی ء دپ ء
 در اتک، ”اومر۔۔۔۔“

”من ترا گوشت مہ رو۔ تو پرچہ شُست ءے؟“ آئی ء توار اے
 خاموشی ء تہاری ء چہ دُرستیں تواراں تزند تر ات۔

آئی ءِ وتی سرُمرینت - گج ءِ ایر بُرت اَنت - گپ ءِ
گیشینت اَنت - ہید ءِ پہک گرت اَنت ءِ گوشت ءِ، ”ا۔۔ ا۔۔
اٹا۔۔ من نہ شنگاں۔“

آچار گام نزیک شُت - دیوال نزیک تر بُوت اَنت ءِ جاگہ تنک
تر بُوت - آ نزیک ءِ اَٹک ءِ وتی یکیس چم ءِ مستر گرت ءِ گوشت ءِ
”دروگ مہ بند گوں من، تو ہر وہد ءِ دُروگ بندے۔“

آئی ءِ دست لرزگ ءِ اَنت - آتچک ءِ بُوت بلے پداگوں
دیوالاں دُوک ءِ وارت - سار تیں گوات کہ کٹک ءِ اَٹ، بند بُوت، بلے
وہدے وتی دست ءِ دست جت اَنت تہ برف اَنت - ”من۔۔۔
من چچ نہ گرتک۔۔۔ ہچ جاگہ نہ شنگ آں۔۔۔ ب۔۔۔ ب۔۔۔ باور کن۔“
آئی ءِ کوکار گرت بلے آئی ءِ توار سکت جہل اَٹ۔

آئی ءِ وتی دست چہ چادر ءِ دُر گرت - ٹنک ءِ حانی ءِ نیمگ
ءِ چست گرت ءِ تچک ءِ گوشت ءِ، ”تو شنگ ءِ، من زاناں تو
شنگ ءِ۔“

آئی ءِ جان سکا لرزگ ءِ اَٹ - وتی کونڈانی سرء کپت ءِ دنز آئی ءِ
چار نیمگ ءِ چست بوت - آئی ءِ وتی دست گوشاں گرت ءِ بند گرت اَنت،
بلے چار نیمگ ءِ ہمے توار اَٹ، ”تو شنگ ءِ۔۔۔ تو گرتک۔۔۔“ آئی ءِ وتی
گوش بست اَنت ءِ کوکار ءِ گرت، ”من نہ گرتک۔۔۔ من نہ شنگاں۔“
بلے آئی ءِ توار چہ حانی ءِ بُرز تر ءِ مستر اَٹ - آپاد اَٹک تچک ءِ بُوت بلے

هر ساعت ء وٲى كونڏانى سرء ڪپٲ ء آئى ء پُشت ء اٽڪ ء هه لبز ء ٽهڪ
 دات ء گوشت اٽت۔ آئى ء واہ ء زار گُرت ء گوشت، ”من نہ
 گُرتگ، من نہ شنگاں۔“ پڊا تنڪ تہ اناگہ ء ديوال گار بُوت۔ گس ء ديم
 گار بُوت۔ آ پڊا اٽڪ وٲى جيگ ء دست جت، تہ ميسديتگ اٽ۔
 آئى ء چڪ گردينت، ابرم ء چار اٽ، تہ آواب اٽ۔ پڊا
 اٽڪ، ديم ء ششت ء وٲى جاگہ ء واتر ء تچڪ بوت، تہ سُهڀ ء اے
 زمستان ء وٲى هيڊاں پھڪ گنگ ء اٽ۔

سیمسر

اومر سہب ء پاد اُتک، چاہ ءے وارت ء وُتی کار ء شُت۔ حانی
گوں کار ء وُت ء دزگٹ گُرت۔ ہر ساعت ء پُشت ء چکٹ ءے جَت۔
برے شرایر بُوٹگیں بالشت ءے پدا شرایر گُرت اُنت۔ برے دُڑستیں
سار تگیں چیزے پدا سارا تاں۔ تنا پیشیم ء آئی ء دست ء پاد سرد تر ات
اُنت۔ آئی ء وُت ء را تیار گُرت ء ابرم ء ودار ءے گُرت کہ چہ اسکول ء
بنیت۔ وہدے آچہ اسکول ء اُتک، آئی ء رانا نے دات ء وُت ء ابرم
تیچک بُوت اُنت۔

آئی ء ودار گُرت کہ اومر کنیت بلے اومر نینک۔ ابرم گوں
وُتی لیبکاں دلوکوش بُوت ء پدا کہ واب ء گیت، آئی ء گوازی ایر گُرت
اُنت، بالشت ءے زُرت ء وپت۔ بیگاہ کہ بوت، پاد اُتک ء وُتی سینکل ءے
زُرت، دُن ء شُت۔

حانی ء ابرم ء لیبک نژ آرت اُنت، گس ءے رُپت ء نشت چیزاں
سارگ ء بُوت، تہ آئی ء گوشاں اومر ء توار کپت۔ آنز گُرات۔ آئی ء
دست لرزگ ء لگ ات اُنت۔ برے بالشت ءے زُرت، برے چیزے
دگہ جاگہ ء ایر ءے گُرت۔
”حانی۔“

آپجی لرزات۔ چکٹے گردینت ءِ وتی گام ءِ پُشت ءِ بُرت اُنت۔
 ”تو کجا بُو تِگ ءِ مرچی؟“ آئی ءِ گوں نر میں گالوار ءِ جُست کُرت۔
 ہما بالِشت کہ آئی ءِ دست ءِ ات، چہ آئی ءِ دست ءِ کپت۔ او مر دو
 گام نرِیک تر شُت ءِ حانی دو گام پُشت ءِ کُنزات۔ آئی ءِ اینگو، آنگو چارت۔
 دِراجیں دیوال کہ آئی ءِ دیم ءِ ات اُنت کہ دِراج بُوہان بُو اُنت۔ آ
 پدا دو گام نرِیک تر اُتک۔

”تئی جند و شِ انت؟“ آئی ءِ دست حانی پیشانی ءِ بُرت بلے حانی
 پُشت ءِ کُنزات۔

آئی ءِ گج ایر بُرت اُنت ءِ سہتکے خاموشی ءِ پد گوشت ءِ ،
 ”ہ۔۔۔ہ۔۔۔ہ۔۔۔“

آئی ءِ شِری ءِ حانی چارت۔ آئی ءِ دست لرزگ ءِ ات اُنت۔ حانی
 پدا پُشت ءِ کُنزات۔ آ دو گام نرِیک اُتک۔

”دُروگ مہ بند!!! کجا بُو تِگ ءِ مرچی؟“ آئی ءِ گوں ہورتی ءِ
 حانی چارات ءِ جُست ءِ کُرت۔

آئی ءِ یک برے پدا گج ایر بُرت اُنت ءِ گوں نزوریں توار ءِ پسو
 ءِ دات، ”ہما بُو تِگاں۔۔۔م۔۔۔من ہچ جاگہ نہ شِتنگ آں۔“

آئی ءِ وتی کش ءِ چارات تہ دِزے چست بُو تِگ ءِ گس سرد تِزات۔
 آئی ءِ پُشت ءِ چارات، دیوالے ات۔ آ پُشت ءِ کُنزات ءِ گوں دیوال ءِ وت
 ءِ تکہ ءِ دات ءِ اوشتات۔ او مر ءِ وتی گام پُشت ءِ بُرت اُنت ءِ کند گے

جت ے، چہ گس ے در آتک۔ حانی وتی کونڈانی سر ے نشت ے دست ے
گوش ے گرت آنت۔ آپسگ ے آت ے گوشگ ے آت من نہ شتگ آں۔
من نہ گرتگ۔ ہے ہیسکاں ابرم توار پر کنان ے آتک۔ حانی ے وتی ارس
پہک گرت آنت ے پدا ہما کپتگیں بالشت ے زرت ے آئی ے جاگہ ے ایر گرت۔
”آتا۔۔۔“

”ہاں۔“ آئی ے وتی چک نہ ترینت ے گوشت۔
”منی لیبک کج آنت۔“
”الماری ے آنت۔“

ابرم ے وتی ماس چارات، پدا لیبک ے زرت آنت ے چہ گس ے در
آتک۔ حانی ے دست کہ لرزگ ے ات آنت، داشت آنت ے پدا وت ے
گوں کاراں دزگٹ ے گرت۔ اے یک روچے ے قصہ نہ بوت۔ حانی ہر کجا
نشت، پدا آتک، گشت، پشت ے چکے جت چارات ے۔ برے برے مردمانی
مچی ے وتی گوش ے بست آنت ے پدا آتک، وتی کوئی ے آتک۔ تہنا نشت ے ہے
جیرات ے کہ، ”من ہچ نہ گرتگ، من نہ شتگ آں، من نہ گرتگ۔“
یک روچے آشتگ ات تہ آئی ے موبائل ے نمبر ے آتک۔ آئی
چست گرت تہ آئی ے دزگوہار نیگ ات۔
”چون ے حانی؟“ آئی ے جُست گرت۔
”من وٹاں تو چون ے؟“
”من ہم وٹاں۔ اڑے تو وتی گس ے نا؟“

”ہو من وتی گس آں۔“

”ہو شرانت، گڑامروچی من تئی نیمگ آں۔“

”شرانت۔ بیات۔“

آئی ء فون بند گرت ء وتی دزگوہار ء آگ ء تیاری ء بُوت۔ وہدے
ورگ ء دُستیں تیاری ءے گرت آنت، بان ء شُت ء الماری ء دیم ء
اوشتات۔ گلابی نیں دوچی سوٹے کش ات ءے ء استری ءے گرت۔ آئی ء
چُچ پر گرت آنت ءوت ء سہریں سُرخی ءے جت ءے۔ دُڑے گوش ء
گرت آنت ء اشکرانی سرء سوچکی ء پر گرت ء گس ءے شر گرت ء نشت۔
”حیرانت مروچی؟“ او مر کہ چہ ڈن ء آتگ ات، گوں پترگ ء
جُست ءے گرت۔

”ہو، منی دزگوہار ء سہبی گوشت پیدا کاں۔“

”ہاں۔۔۔ دزگوہار پیدا اک انت۔“ آئی ء حانی ء را سرء تہ پاداں

چار ات ء گوشت۔

”گڑا چوشوک؟ من گوشت بلکیں سورے ء روگ ءے۔“

”اٹا۔۔“

”بُروکش اے گداں، سیاہیں گورا کن۔ ایشاں گوں وش لگ ء

نہ ءے تو۔“

آئی ء سر جہل گرت ء الماری ء نیمگ ء شُت۔

”ہاں! اے سُرخی ء لوڈین ء دُڑاں ہم کش۔“

اومر ہرچی گوشت آئی ء گرت۔ آئی ء دزگوہار آتک انت۔ گوں
آئی ء دیوان گرت ء دزگوہار راہ دات انت ء پدا سامان ءے نز آرت انت
ء گس ءے رُپت۔ شپ بُوت، آئی ء ورگ آرت، دُرستاں وارت ء پدا نپاد
ءے تالان گرت انت۔ دُرست وِپت انت، وت ہم تچک بوت۔ برے
اے نیمگ برے آنیمگ، تہ چم ءے ڈک ات انت ء واب کپت۔

چاریں نیمگ ء تہاری ات۔ آچہ گس ء در آتک ء ہما جاگہ ء
شُت۔ وہدے آئی ء چم چست گرت چار ات، تہ اومر ارسیک ات ء آئی
ء دست ء یک منگلگے ات۔ آئی ء وتی گام حانی کر ء بُرت انت ء منگلگ
حانی ء را پیش داشت۔ حانی ء منگلگ چار ات تہ آئی ء نہ ات۔ اومر حانی
ء نیمگ ء چارگ ء ات۔ آئی ء منگلگ پدا آئی ء نیمگ ء شہارت ء
گوشت، ”تو کشتگ نا؟“ آ پیچ لرزات۔

آئی ء سر سُرینت ء گوشت، ”انا! من نہ کشتگ۔“
تو کشتگ۔ دُروگ مہ بند۔ آئی ء وتی گام نزیک تر بُرت انت ء
توار ء ترند گرت۔

”تو زان ءے اے کئی انت؟“ آئی ء منگلگ چار ات ء جست گرت۔
”انا۔“ آئی ء پسو دات۔

حانی پشت ء کز ات۔ آنزیک تر آتک ء آئی ء بردست ءے گپت۔
”بہانہ مہ کن۔ من زاناں تو کشتگ۔ تو نہ لوغینگ کہ من گوں
آئی ء سور بہ کناں۔“

”من نہ زاناں۔“ آپشت ۽ کنزرات۔
 ”تو کُشتنگ نا؟“ آئی ۽ انچو گوشت گوشتے کسانیں زہگے ۽ سہقے
 گوشتگی بہ بیت۔

”تو آئی ۽ میسج دیستگ ات آنت۔ تو کُشتنگ۔“
 ”اٹا۔۔۔ م۔۔۔ من نہ کُشتنگ۔ م۔۔۔ من چون؟“
 ”دُروگ مہ بند۔ تو کُشتنگ۔ تو ضد ات ۽ کہ تو آئی ۽ وڑا
 جلواناک نہ ۽۔ تو کُشتنگ۔ من زاناں تو کُشتنگ۔“ آئی ۽ گزیت ۽ گوشت۔
 آئی ۽ گام چست گرت ۽ گوشت ۽ نزدیک ۽ رواں، بلے آئی ۽
 وتی ٹلک چست گرت، ”تو کُشتنگ۔۔۔ تو۔۔۔ تو۔۔۔ تو۔۔۔ تو کُشتنگ۔ من
 زاناں تو کُشتنگ۔ آئی ۽ توار بُرز تر بوت۔“

حانی ۽ پُشت ۽ چار ات ۽ تچک ۽ بُوت، پدا کونڈانی سر ۽ کپت،
 وہدے چم ۽ چست گرت آنت، ابرم آئی کش ۽ وپنگ ات۔
 آئی ۽ گج ایر بُرت آنت ۽ اومر ۽ چار ت۔ پدا آتک چم ۽
 شُشت آنت ۽ وتی جاگہ ۽ تچک بوت، بلے چم ۽ تہ سُہب چچ ات آنت۔
 سُہب بُوت، اومر وتی کار ۽ شُت ۽ حانی ۽ وتی کار گرت آنت ۽
 الماری ۽ دیم ۽ اوشتات۔ سبزیں چچ ۽ کش ات آنت بلے پدا آہان ۽ ایر
 ۽ گرت ۽ سیاہیں چچ ۽ کش ات آنت۔ سر ۽ رست ۽ وتی گدے
 دست ۽ گرت ۽ نشت۔ ابرم ہم چہ اسکول ۽ آتک۔ آئی وتی چچ مٹ
 گرت آنت، لیبک ۽ زُرت ۽ نشت گوازی ۽ بُوت۔ ساعتے ۽ پدا اومر ہم

آتک۔ حانی ۽ نان آؤرت آنت ۽ پدانان ۽ ورگ ۽ پدا برم تچک بُوت، اومر
ہم وپت۔ حانی ۽ وتی سر بالشت ۽ ایر گرت ۽ تچک بوت ۽ واب کپت۔
ساعتے ۽ پدا حانی ۽ کوکار ۽ توار ات۔

”من نہ کشتگ۔۔۔ من نہ کشتگ۔۔۔“ اومر پادا آتک۔ حانی ۽ چہ
واب ۽ پادا گرت۔ آپ ۽ دات ۽ جست ۽ گرت کہ، ”چہ بُوتگ؟“
”من۔۔۔۔۔ م۔۔۔۔۔ من نہ کشتگ۔“

”کنے ۽ رابلے؟؟؟“ اومر ۽ حانی ۽ راجارت ۽ جست گرت۔
”م۔۔۔۔۔ من نہ کشتگ۔ قسم وراں، من نہ کشتگ۔“ آئی ۽
پریات گرت۔

”آپ بہ ور۔“ تو وابے دیستگ۔

حانی ۽ آپ وارت ۽ تچک بوت، بلے ہر شپ حانی ۽ ہم حساب ۽
کوکار گرت ۽ ہمے وڑ زار ۽ پریات ۽ گرت۔ یک روچے اومر ۽ حانی ۽
ماس ۽ گوہار لوٹارینت آنت ۽ دُستیں گپ ۽ گوشت آنت۔ آئی ۽
گوشت شُما حانی ۽ بہ برات وتی کرے، لہتیں روچ بلے ہمودا بیت، پدا کہ
شر بُوت من کایاں رندے۔ حانی ۽ ابرم وتی ماس ۽ گس ۽ شُت آنت۔
آئی ۽ تڑو ہم نشتگ ات۔ حانی ۽ چارات ۽ گوشت ۽، ”ماسی اینکس سرپد
گرت، آوہد ۽ سرپد نہ بُوت۔ ایشیں دست ۽ وت ۽ برباد ۽ گرت۔
دست ۽ وت ۽ کشت ۽۔“

حانی ء ماس ء آئی ء را گس ء بُرت۔ و ہد گوزان بوت بلے حانی ہما
حانی ات۔ ہما شرّات، ہما کوکارے گُرت ء ہمے گوشت ءے من نہ
کُشتگ، من نہ کُشتگ۔ آئی ء ماس ء برے برے دل پہ دننان داشت ء
برے حانی ء امباز گُرت، دلے سیر ء گزیت ءے۔ حانی ء ماس ء حانی ء
الماری ء وڑ وڑیں پُچ مان گُرت بلے آئی ء تہنساہیں پُچ گوزا گُرت۔ دومی
نیمگ ء ابرم ات کہ برے برے گوازی گوازی ء تیک ء شُت گس ء سِرپ
ات ء وت ء چیرے دات۔ حانی چے برے ء چہ وتی کوٹی ء در اتک۔ گیش
وتی کوٹی ء ات۔ برے گوں وت ء گپے گُرت ء برے کوکارے گُرت۔

یک روچے آئی ء ہما دزگوہار حانی گس ء اتلگ ات ء حانی ء ماس ء
گوشت کہ من گوں حانی ء گپ گنگ لوٹاں۔ آئی ء باز سرپد گُرت بلے آ
سرپد نہ بوت۔ آ حانی ء کوٹی ء شُت ء حانی ء کوٹی ءے پُچ گُرت۔ انجو کہ
پُرت حانی تیک اتک ء دزگوہارے امباز گُرت۔

"من۔۔۔ من نہ کُشتگ آئی ء۔۔۔ تو۔۔۔ تو ہمے جست ء اتلگ
ءے نا۔۔۔ من گوشاں من نہ کُشتگ۔ من گنوکاں زانا؟ تو بہ گوش من
چوں اے وڑ کرت کناں؟ من زانا وشیں زندگی ءے نہ لوٹاں یا من ء
وٹی دوست نہ بیت۔۔۔"

ت۔۔۔ تو۔۔۔ تو دُرساں بہ گوش ناکہ۔۔۔ من۔۔۔ من نہ
کُشتگ۔۔۔ تو درستاں بہ گوش ناکہ من نہ کُشتگ۔۔۔ من نہ کُشتگ۔۔۔ ہما
آں کُشتگ۔۔۔"



”ایکسٹریمنرم ۛ دنیاۛ را باز تاوان داتگ، اے تاوان ۛ
گوں لبرزانک ۛ مه کن ات۔“

یاسمین ثناء